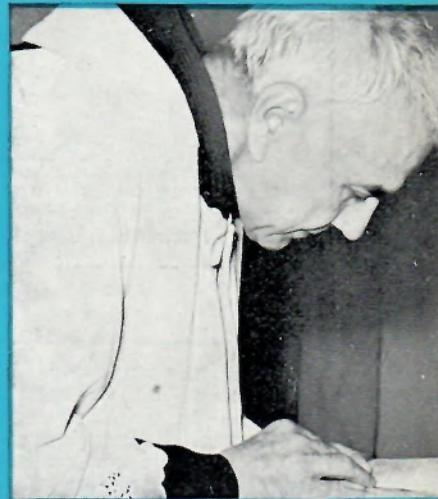

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO
VICEPOSTULATURE

BROJ 2 - 3

1975

*misliti, osjecati, živjeti i djelovati
sa svetom majkom crkvom katoličkom*

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

Izdaje: Franjevački samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan)
Tomić
Vrbanićeva 35, Za-
greb

Godišnja preplata 20 dinara

Pojedini broj 5 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i re-
dovničkih poglavara.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi
se sveta Misa za sve prijatelje, dobroči-
nitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi
ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i
slično — to, u duhu crkvenih propisa,
treba uzeti i razumjeti u našem obič-
nom ljudskom načinu izražavanja. O
svemu ovom izreći će konačni sud Sve-
ta Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački za-
vod Čakovec, Globetka bb.

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je pla-
ćanja osnovnog poreza na promet.

Mir i dobro!

DRAGI SINKO!

S pomoću Božjom dovršavaš svoje nauke, svoj klerički-bogoslovni život i polaziš u vinograd Gospodnji. U punini godina, u punini svetog svećeničkog Reda, u punini teološkog znanja, u dosta stečenom životnom iskustvu, s blagoslovom Tvojih starijih polaziš u život. Polaziš s Kristom, da činiš dobro kao i On. Na Tvoja će leđa pasti teško breme odgovornosti službe i Ti ćeš vazda odgovarati za spas duša, za povjerenu Ti dužnost.

Sinko, shvati i uzmi svoju novu dužnost u duhu vjere, kao svetu volju Božju, koju ćeš savjesno, s ljubavlju ispunjavati.

Saljem Ti »Žalosti Marijine« kao posljednji svoj dar i poklon, za tvoju ličnu formaciju. S Marijom podi, da s Njome pobijediš sve zapreke na putu života. Budi Njezin vjerni apostol.

Kao Tvoj bivši Magistar zahvaljujem Ti na iskanzanim uslugama, poštovanju, poslušnosti i svemu što si učinio za dobro moje službe. Uvijek će Te pratiti moja skromna, postojana molitva i sv. blagoslov. Preporučujem Ti da sve pouzdanje staviš u Presv. Olt. Sakramenat i Bl. Dj. Mariju. Čuvaj vjedu, ljubav prema Bogu i bližnjemu. Budi ponizan i ustrpljiv, razborit i svrhunaravan.

U Duhu Svetomu blagosliva Tebe i Tvoj apostolski rad Tvoj bivši Magistar

Fra Ante

Zagreb, 22. VI. 59.

Odvijeka je Isus Krist htio imati majku. A zašto? Zar Bog treba pomoćnicu? Ne! Bog je htio na taj način da nas ponovno rodi. Kao što je Bog Otac naš otac, tako je i Marija naša majka. Majka biti — znači dati život. A Marija nas je rodila s Kristom za novi život. To je najuzvišenije rođenje. Rodila nas je za Boga, za Božju djecu, što uistinu i jesmo. U nju se stječe cijela povijest spasenja ljudi, jer je posrednica svih milosti. Kroz Marijinu ruku prošle su sve milosti koje je primila zemlja po Kristovoj otkupiteljskoj smrti. U njoj bi svaki od nas morao osjetiti poziv Božji na otkupljenje i spasenje.

- Tko je Ona?
- prva iza Boga
 - zjenica Presvetoga Trojstva
 - najdivnije djelo Božje
 - najvjernija majka koja je živjela za Dijete u ljubavi svojoj

Samo njezino srce slično je srcu Boga. Njezino srce je prijestolje onoga kojega sav svijet obuhvati ne može. Njezina je duša bijeli ček kojega ispunja samo Bog.

Marija je naša majka — Cilj njezina majčinstva jest obraćenje grešnika odnosno spasenje ljudi. Iz Evandelja znademo, da Krist nikada Mariju ne zove majkom, osim u času kad je nama predaje. Zato Marija u gledanju Boga prepoznaje svaku dušu i vidi što je Bog htio da doći na dušu postigne u svome životu. Po Mariji je Isus došao k nama, po Mariji i mi dolazimo Isusu. To je siguran put kojim se ne može zalutati. Njezina majčinska briga poduzima sve da svoju djecu zadrži na pravome putu i spasi ih.

Marija je naša moćna majka — Ona ima u ruci sve blago neba. Sve što pripada Kristu, pripada i Mariji. Po život vjeri u Božju Riječ postala je znak ispunjenja svih ljudskih čeznuća. Kako je samo bila domišljata.

Čeznula je da pomogne Elizabeti.

Čeznula je da pomogne svadbenicima u Kani.

Čeznula je da bude vjerno uz svoga Sina, kada su ga psovali i mahali glavom, te ga i sami učenici ostavili.

Čeznula je da ima u naručju svoga Sina i onda kad je izgubio ljudsko obliče.

Zagledajmo se u gornju sliku. Njezine oči, usta, dostojanstven stav, sve to propovijeda blagost, mir, sabranost i ljubav. Drage spuštene oči gledaju dašnji sveopći svjetski metež. Njezin pogled i nas pojedinačno traži.

Zna ona da mi danas živimo u doba kada smo svi materijalizirani, borili se ili ne, svejedno je. Oči naše vjere zadobile su »mrenju«. Treba dobar operater da nam operira »oči duše«, te nas tako promjeni u ljudi novoga srca i novoga duha.

Obratimo se Mariji majci svih nas vjernika. Uprimo oči svoje u nju.

Neka nam se pogledi susretnu!

Neka nam se srca dotaknu!

U vlastitim rukama darujmo Mariji dušu svoju i srce svoje, nas ovakvih kakvi jesmo. Zamolimo je da naše ruke stavi u svoje, da možemo okrenutih očiju prema njoj ponovno započeti stavljati svoje korake u njezine stope na svome zamaljskome putovanju — putovanju kroz vrijeme prema tjelesnoj smrti.

Pater Antić— Bogu posvećena osoba

»Budite sveti jer sam Ja svet.«
(Lev, 19, 2).

Pojam svetosti ima toliko različitih definicija, a ipak ona je samo jedna: Svetost Isusova. Samo je Bog SVET! »Što me zoveš dobrim, samo je dobar Bog« (Mk 10, 18).

I sv. Pavao nam tako jednostavno formulira svetost: »Volja Božja te je vaše posvećenje« (1 Sol 4, 3).

Zato samo one osobe, koje se najviše približe tom iskonskom idealu svetosti, smijemo nazivati svetima i štovati kao svece.

Postoji, međutim, jedna posebna kategorija svetosti. A to je nastojanje »oko savršene ljubavi po evanđeoskim savjetima« kako ga opisuje Dekret P. C. 1 o Bogu posvećenom staležu. Danas bih željela reći koju riječ o našem dragom Patru Antiću kao Bogu posvećenoj osobi.

Citajući životopise i sve što je rečeno ili napisano o blagopokojnom O. A. Antiću nužno dolazimo

do osvjeđenja: P. Antić nije ROĐEN SVET, kao ni ostali sveci Božji, ali je rođen ZA svetost. Oni koji su imali sreću izbliza ga poznavati stekli su to uvjerenje na mnogo zorniji način doživljavajući njegovo neprestano uspinjanje prema vrhuncima Božje ljubavi. A U NJOJ JE SVETOST.

Koliko nam je iz nama pristupačnih izvora, poznato, dragi mali Ante Antić veoma je rano počeo kročiti putem prema svetosti, na koju se je osjetio pozvanim. I čim je u svojoj čistoj i plemenitoj duši shvatio, da je najsigurniji put do savršene ljubavi upravo redovnički stalež, on ga je prigorio. Nije to učinio tek onako površno kao što to često čine toliki njegovi vršnjaci, nego se predao tom svetom pozivu svom snagom svoje volje. A ona je unatoč svim borbama s naravi i okolnostima (npr. prerana bolest, nagađo temperament) uvijek bila usmjerena prema DOBRU. Dapače, brzo je spoznao da je Bog tako velik i tako svet, da za njega vrijedj u život uvijek ići za onim što je VECÉ dobro, birati što je SAVRŠENIJE.

Dopustit ćete mi ovdje jednu malu reminiscenciju: Kad je naš sv. Petar Fourier stvarao temelje Kongregacije »Notre Dame — Naše Gospe« za obuku djevojčica, napisao je prvoj grupici svojih herojskih kćeri: »Odlučile ste činiti što se Bogu više svida... A Bogu se više svida da poučavate djecu kao redovnice sa zavjetima negoli kao slobodne učiteljice... Prema tome, preuzmite na se obavezu zavjeta... I one su preuzele.

Tako je i naš mladi Antić stupio u redovnički stalež jer se uvjerio da se to Bogu više svida. Želio je posvetiti se Bogu i cijelim svojim bicem pripadati njemu šireći njegovu slavu.

Sve redovničke Ustanove u kat. Crkvi imaju nešto zajedničko. A to je onaj prvotni cilj osnivača: slava Božja, posvećenje članova i ljubav prema bližnjemu u različitim njenim specifičnostima. U tome je i bit osobne posvete Bogu svakog njena člana.

Ako s tog aspekta promotrimo život i lik O. Ante Antića onda nam se u njemu predstavlja uzoran lik Bogu posvećene osobe izgrađene upravo prema tom trostrukom idealu sveca-redovnika.

1. Kako je Pater Antić ostvario i ostvario prvi ideal: tražiti ponajprije SLAVU BOŽJU?

Mogli bismo reći da je O. Antić bio upravo proniknut pojmom Božja i Božjom opstojnošću. Bio je zanesen Božjom veličanstvenošću i o svojen Božjom dobrotom. Bio je raspaljen Božjom ljubavlju i preobražen Božjom prisutnošću. U nazoznosti O. Ante Antića čovjek je os-

jećao neko strahopočitanje prema toj Prisutnosti u njemu i oko nje...
...

»Kad ste iz ulične buke i vreve prestupili prag njegove sobice i približili se tom redovniku-svećeniku, vi ste imali osjećaj da ste u hipu preneseni u neki drugi tako čudesno smiren nadzemaljski svijet i da se nalazite u Božjoj blizini... rekao je poštovani O. Kozelj svojim lijepim stilom u govoru prigodom sprovoda.

Iz njegova bića ovako ispunjena nadnaravnostima posve je normalno da je buktila želja da se Bog svuda slavi. »Bog i njegova slava na prвome mjestu... Uvijek tražite volju Božju i njegovu veću slavu... toliko su puta ponovljeni imperativi onima u kojima je otkrio težnju za dubljim duhovnim životom.

Pojedina svojstva božanskih savršenosti održavala su se kod O. Ante Antića u izvjesnim situacijama na poseban način. Pred njim bi čovjek kojiput dobio osjećaj da se nalazi pred jednim oceanom dobrote, istine, svetosti ili milosrda Božjega koje nam je osobno u tom času priступačno, koje nam se daje ...

Ovako visok pojam o Bogu tripot svetom u duši O. Ante Antića bazirao se na tri bogoslovске krepstvi. One su temelj i svake kršćanske svetosti a u njemu su se razvile do visokog stupnja. O A. Ante Antiću je u pravom smislu živio iz vjere. On nije samo vjeroval u Boga, on je vjeroval Bogu i njegovoj ljubavi. Zato je božanska krepstva ufanja bila podloga za sva njegova nadanja u djelovanju i trpljenju. A sve to po zaslugama Isusa Krista i zagovoru njegove presvete Majke Marije. Ljubav je u njemu bila UZVRAĆANJE BOGU koji nas toliko ljubi da je Sina svoga poslao k nama, da s nama živi, da za nas trpi i umre za naše Otkupljenje. To otajstvo Božje ljubavi, što je druga božanska osoba, Sin Božji došao k nama bilo je uzrok i velik poziv P. Ante Antiću da naslijede Krista svetošću života, jer tako će najsavršenije proslaviti Bogoga...

2. Pater Antić u želji da savršeno ljubi Boga izgrađuje sebe u savršenu redovnika.

»Daj da savršeno vršim Pravila, naredbe poglavara, Tvoju volju... Da Te uvijek ljubim sve više... da živim nepoznat... da slijedim Tebe... sve do Kalvarije... molio je jednoga zimskog mračnog popodneva sam u kapelici, ne znajući da ga je ipak netko čuo... (D. O. A. 29).

Kako je molio usnama i srcem tako je zaista i živio redovnički. »On koji je bio sama dobrota, heroj poniznosti i pokore, savijen kao srp... zračio je svojom svetošću« rekao je prof. fra Krsto Kržanić na

dan prijenosa zemnih ostataka po kojnj O. A. Antića u svetište G. Lurdske u Zagrebu.

Da, P. Antić je izžarivao ono čega je bio pun. Mi se danas pitamo, kako je došao do onog stupnja osobne svetosti kakvoga smo ga mi promatrali, uživali i doživjeli u posljednjim godinama života kad je on već bio sav uronjen u svoj ideal: U raspetoga Krista?... Da uđemo u tajnu njegove svetosti, uz onaj kapacitet milosti koji mu je Bog ulio po krštenju i sakramenima, nadasve po svećeničkom redu i redovničkoj posveti, svakako moramo duboko zagrabit u njegove osobne bilješke iz »Duhovne ostavštine o. Ante Antića« i u »fra Antino školi«. Možda moramo žaliti što nisu sačuvani pismeni tragovi — njegove vlastite bilješke iz najranije mladosti o njegovoj borbi protiv zla i o stremljenju prema krepostima. Ali pristupačna su nam svjedočenja i izjave kolega, prepostavljenih i gojenaca iz mladih redovničkih dana toga Božjeg odabranika. To je još uvijek živo svjedočanstvo o asketskom mladiću ili o zrelom mužu koji se nije zadovoljio s prošćenim nego je uvijek išao za višim. »Ad maiora natus sum«, kada je uvijek nad njim lebjdelo...

Kad pogledamo one sačuvane odlike iz godina 1923–1930, dobivamo bogat uvid u nastojanje i vježbanje redovnika u zrelijoj dobi na polju askeze. Nije se dao zavaravati sugestijama da zrelu čovjeku nisu potrebna toliku vježbanja. Ne, on se upravo okovao točno preciziranim svojevoljno odabranim odlukama kako bi sebe disciplinirao i postigao autentičnu krepst... Takvo je bilo i njegovo shvaćanje u vodenju zrelih osoba. Jednoj Č. Majci kad je prestala biti vrh. glavarica govorio je: »Budite poslušni i ovišni kao mala novakinja«. Kad smo imali pred sobom njegov primjer, čovjeka tako puna Božjeg duha i svećenika s toliko stećena znanja o Božjim stvarima a tako jednostavna i ponizna, nije ni bilo teško prihvati zahtjeve koje je znao postavljati svojim penitentima i duhovnoj djeci, ako su mu se predali na vodstvo.

»Da, kad se uz milost svetog svećenštva u jednoj duši iskrstalizira ideal savršena redovnika, onda se pred našom dušom uzdiže div — sveca naših dana« kao i uvijek.

Ta izgradnja samoga sebe u takav lik počela je kod fra Ante, kako rekosmo već u prvim fazama njegova poziva na svetost.

O. fra Ivan Glibotić, koji nije bio naročit štovalac fra Ante napisao je u svojim »sjećanjima« dragocjene podatke. On piše: »U novicijatu se ne sjećam ničega posebnog o fra Anti, nego da je bio dobar, pobožan

i uzoran... A tako i na teologiji: bio je prvi u vršenju Pravila i naredaba starijih. Njegovi posjeti Presv. Sakramentu bili su češći nego nas drugih, a njegove zahvale iza pričesti duže nego naše... Zar to nije nešto posebno, pogotovo za tu dob?!? »Slabunjava zdravlja a uvijek strpljiv, blag i nasmiješen«, nastavlja isti svjedok — očevidac.

Iz toga doba priča nam o. fra Ivan Glibotić o jednom razgovoru među uvaženim Ocima Provincije u kojemu su se čule i ove riječi: »Mali je Antić zaista svetac. Mislim da će se iza njegove smrti bez poteškoća moći diti kauza za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju jer pokazuje herojski stupanj svetosti«, reče fra Ante Cikojević. — Zaista, naša će Provincija imati duhovnog velikana, koji nam svima može biti uzor!... odgovorio je fra Petar Grabić. (Nb: Možda su Časni Oci mislili na njegovu ranu smrt poradi stalne boležljivosti. A kad tamo, on dočekao i starost pa uvijek jednako revan i svetački!) Kad znamo da su svi ti i ostali Oci bili onda prepostavljeni mladom Antiću, bilo kao profesori, bilo odgojitelji ili poglavari, onda nam ovakva svjedočanstva mnogo znače kao dokaz o njegovom neprastanom rastu u osobnoj savršenosti.

O. Ante Antić se nije umarao nijenjavao u toj težnji i nastojanju da se po ljubavi i trpljenju izjednaci s Kristom. SLICNOST s Kristom, to je bio cilj svega njegova življenja, trpljenja i rada, a nadasve molitve. Kao da smo ga čuli kako uvijek šapće svom Isusu: »Daj, da živim i radim kao ti, da trpim i ljudim kao ti, a nadasve da umrem KAO TI...«

Još i u posljednjim danima, dok su svi oko njega bili okupirani brigom kako bi mu pomogli i olakšali stanje, ta želja njegova srca izbjigala je iz ono malo riječi koje bi govorio. Čovjek se potrese u svojoj nutrimi kad čuje ili čita vapaje ove duše Bogom zanesene u zadnjim časovima života. One odaju njegovu jedinu ambiciju: Težnju za vrhuncima Božje ljubavi koja će ga preobraziti u Krista. »... da budem kao Isus« poznata je molba Patrova kad bismo mu dolazili...

»Želim da potpuno ispunim volju Božju, da izvršim djelo koje mi je dao i u ovo malo još dana želim da ispijem do dna kalež koji mi Bog pruža... »Molim Boga da mi udjeli milost mističnog sjedinjenja s njime... Želim onu svetost koju mi je Bog dodijelio...«

Ovu tajnu svog srca povjerio je malo prije svoje smrte muke jednoma od svoje duhovne djece.

»Molite da dođem Bogu čist, da se na meni izvrši volja Božja... da moja ljubav bude savršena... Ko je li dosljednosti u izabranom idea-

lu: Svetosću života po savršenoj ljubavi svjedočiti svoju posvetu Bogu slaveći ga cijelim svojim bićem i žičem...

3. Briga za druge duše uklapa se kao harmonija u taj svetački život našega voljenog Patri.

Iz te perspektive posve nam je jasno i njegovo apostolsko, svećeničko izgaranje za duše, za braću i sestre. Za njih se on već veoma rano osjetio odgovornim. Osobito na području dobra primjera, molitve i žrtve, te usmjeravanja drugih prema vječnom Dobru... O tome bismo mogli citirati dosta njegovih zapisa i odluka iz spomenutog razdoblja između 1923–1930. godine. Ali dirljive su također fra Antine izjave i molbe u tzv. »Prikazanju žrtve života« učinjene 16. X. 1926. za povjerenje mu klerike. Među ostalim fra Ante onda obećaje: »Bože moj, čuvat će ih kao zjenicu oka svoga... povećati će svoja odricanja, nastojanja i mrtvenja za njih... Pomozi mi ovo provesti radi tvoje slave i njihova spaša i spasenja svih koje oni budu vodili...« Sve to on čini po rukama nebeske Majke i zagovoru sv. zaštitnika u kojemu je imao veliko povjerenje.

»O. fra Ante kao magister poznavao je svakoga svoga gojenca i vrlo dobro sudio da li je netko za svećenika ili ne... A svaki od nas mogao je opaziti da nas je ljubio, da se za nas žrtvovao, želio nam dobro i s nama suosjećao« kaže jedan od njegovih gojenaca. (Glasilo 3–4/1973. fra A. Sekelez).

»Kad spominjemo našega Oca fra Antu Antića, uvijek povezujemo njegov rad s težnjom za njegovom osobnom svetošću i svetošću svih duša koje su mu dolazile...« rekla je Č. M. Salezija 7. III 1966. g. na prvu godišnjicu smrti. A ja bih dodala: Za spas svih ljudi na koje je mislio u svom širokom svećeničko-redovničkom srcu...

Jedan ugledni svećenik dva mjeseca nakon smrti O. Antića napisao je članak »Kako sam doživio Oca Antića« (Glasilo 1/1973. str. 8). Citeram: »... Doživio sam u njegovoj prisutnosti ono isto što i stotine drugih. Odlazili smo iz njegove sobice uvijek duhovno jači, svježiji, vedriji, plemenitiji... Izšli smo na ulicu spremni da zagrimimo svakoga čovjeka i da svim ljudima gromko doviknemo, kako je Bog naša najveća radost i najslada ljubav...«

Slične plodove nutarnjeg preokreta mogli bismo pronaći u više osobnih zapisa njegovih duhovnih sinova i kćeri. Kad je spomenuti svećenik vještим perom opisao svoje susrete s dragim Ocem, najednom se mnogostruko zapita: »Odakle o. Antiću ona neprekinuta radost duha, ona svježina pamćenja u toj dobi?... Odakle ona beskrajna topli-

na srca kojom je sve saslušao, razumio, utješio?... Odakle?... Oda-kle?...» Pa uime svih nas opet isti daje odgovor: »Otc Antić bio je sredstvo kojim se Bog poslužio da progovori ljudskim srcima».

»Oče Antiću, bio si izabranо oruđe Duha Svetoga, kojim se on služio da izvede divne stvari u dušama« (Grinjona).

Da, taj »tako vidljivo u Boga urojen čovjek, koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva; taj prodorni njegov pogled, koji je Bogom rasvijetljen na najveće čudenje, a kadikad i zaprepaštenje, znao čitati sakrivene tajne srca; taj pognani svećenik, koji čedno gleda preda se a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost; a nadasve ta neiscripiva majčinska dobrota — ako je trebalo — s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govori u Božje ime, sve je to privlačilo k Ocu Antiću velik broj duša«, klicao je poštovani O. Kozelj i sam osvjeđocen o svemu što nam je rekao.

Tako je bilo na onom delikatnom području duha i srca, koje je rijetkima dostupno. Međutim, O. Antić se nije ništa manje zauzimao za čovjeka cijelogakva ga je Bog stvorio s tijelom i dušom.

»Tetura narod idući — Po tvrdim prašnim cestama,

A ţeđ i znaj i pripreka — ţeđ mori ga neprestana.

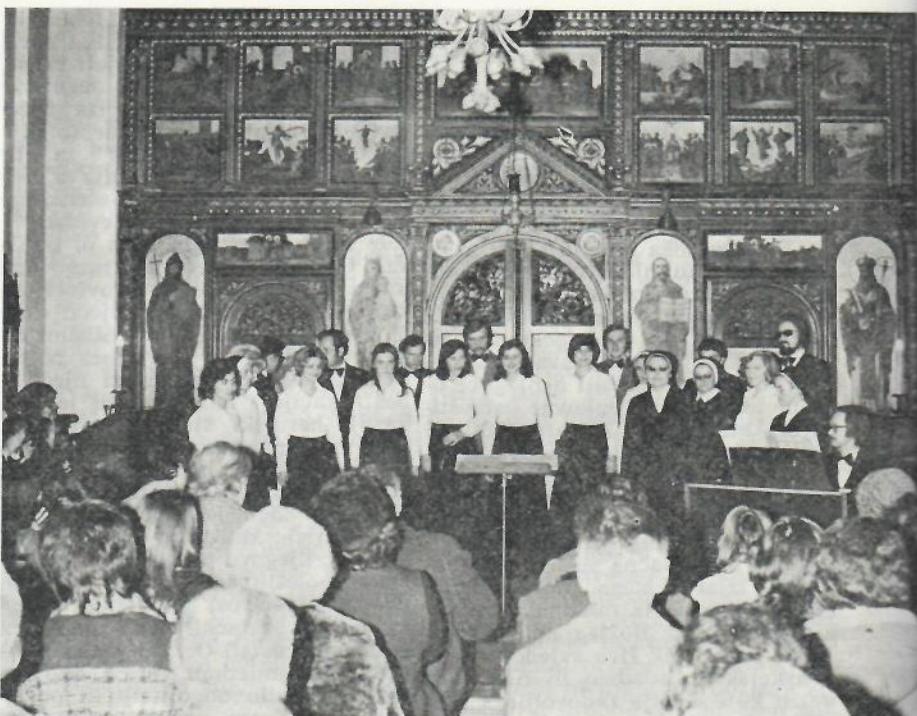
Uz put je stao starac sijed — I utješio sve je njih,

On žednima i klonulim — Bje čaša vode, lahor tih: (Stanko).

Da, o. Ante Antić znao je na tako čudesan način svakoga ljubiti i sve razumjeti, pa i na području tjelesnih djela milosrđa, a da je zato u sebi uvijek ostao sloboden za intimnu ljubavnu vezu sa svojim Bogom.

Bio je iskreno zabrinut za siromašne i potrebne. Nije imao mira dok nije pomogao, pa i uz velike žrtve i poniženja kojiput. Kao siromašni sin sv. Franje sam ništa nije imao osim veliko srce i dobru dušu. Uz to mu je Bog dao karizmu ophođenja s ljudima, kojih su se rijetki mogli oduprijeti. Uz te nadnaravne darove posjedovao je upornu volju, odvažnost pa se nije dao uplašiti prvim odbijanjima. Kao da se na području materijalnih dobara držao principa: Oni koji imaju više nego što je potrebno dužni su dati za one koji nemaju ni ono nužno... Nije ga mnogo smetalo, ako su ga zato osuđivali.

S velikim poštovanjem pristupao je ljudima koje je Gospodin pohodio kakvim većim trpljenjem. Osobito je npr. imao srca za one koji su iz blagostanja pali u veliku bijedu (a tih je u ono vrijeme bilo pričljeno, kao i danas što ih ima). Njima je na svaki način želio i htio pomoći... Jednom riječju, valjda ni-

Collegium pro musica sacra pjeva prigodom komemoracije

je bilo potrebe duše ni tijela ili bilo kakve nevolje, koja nije ganula nje-govo srce i gonila ga da pomaže. O tome bi netko mogao spjevati veliku EPOPEJU. Pri tome pomaganju služio se svim sredstvima koja su mu bila dostupna direktno ili preko drugih dobrih duša.

Uz molitveni život sjedinjenja s Bogom i redovničke krepotis s pokorničkim duhom smatram da je ta nepatvorena djelotvorna ljubav prema bližnjemu kod našeg o. Ante Antića, kojega smo tako rado i tako iskreno nazivali »dobri« najšire područje koje svjedoči za njegovu originalnu svetost. A tu i takvu svestra-nu ljubav naučio je u školi Raspete

Ljubavi, jer je i sam bio velik pat-nik. A samo takvi znaju i mogu ne-sebično ljubiti sve do smrti...

Svi su krštenici pozvani na sve-tost i naš život sjedinjenja s Bo-gom. A koliko više onda mi, Bogu posvećene osobe! Neka nam ovaj divnji uzor našega Patra Antića kao Bogu posvećene osobe i njegov za-govor pomogne ostvariti vlastito po-svećenje.

»Hvala Ti, o Gospode, što si nam dao o. Antića,
... ...

Zaljubljenika svetosti, Strastveni ka jedne Ljubavi« (Šimunov).

S.—Z. 2. III. 1975.

s. M. Andelina Kujundžić

Za vrijeme prikazivanja filma prijenos tijela

Dobrotu Oca Antića osjetili su svi naši redovi i družbe

Sakupili smo se ovdje da proslavimo 10-godišnjicu blažene smrti našega dobrog Oca Ante Antića. Sjegurno nas je ovamo dovela želja da se i sami oduševimo i ogrijemo na žaru njegove svetosti. A budući da se nalazimo u Svetoj Godini, neka nas njegov primjer još više oduševi. Željela bih da ovaj skromni prikaz o dobroti jednog pravednika bude za sve nas snažan poticaj na svest.

Osjećam se nedorasla i nesposobna da progovorim o tom Božjem ugodniku i velikanu naših dana. Ne mogu reći da sam ga za njegova zemaljskog života dublje poznавала. Nisam imala mnogo ličnih susretra s njim. Susrela sam ga tek dva puta i to kao jedna iz skupine redovica, polaznica Instituta za crkvenu glazbu, a skupinu su sačinjavale sestre iz raznih Redova i družbi. Bile smo zajednički na porti ovdje kod Lurdske Gospe i sestre su zaželjele vidjeti Oca Antu. Mnoge ga još nisu poznavale, a čule su mnogo o njemu. Tada sam ga i ja prvi put vidjela. Dobri Otac Antić došao je k nama i blago, ali prodorno prešao pogledom po nama. Srdačno i s ljubavlju progovorio nam je nekoliko topnih riječi o našem pozivu orguljašica i naglasio kako je naš poziv uza svu ljepotu i dostojanstvo ipak opasan. Moramo paziti da se ne obazremo na ljudе, da nikada ne sviramo radi ljudi, da ne produciramo sebe, nego da budemo ponizne i jednostavne, da nam jedina želja bude proslaviti Boga i u radosti mu služiti. Neke je sestre iz te grupe osobno poznavao pa im se i posebno obratio kojom rečenicom. Bio je to vremenski ograničen i vrlo kratak susret, ali za sve nas neizbrisiv jer smo kasnije često o njemu razgovarale. Za mene posebno, jer je dobri Otac Antić već ranije indirektno utjecao na moj izbor zvanja. Nikada me nije video i preko jedne osobe na taj moj izbor odlučno kazao: ne! Od spomenute osobe saznaša sam mnogo toga o ocu Antiću. Bile su to zapravo moje prve informacije o njemu, ali doživjela sam ih tako snažno; naprosto, smatrala sam ga svetim i zato sam poslušala njegov savjet. Kasnije sam to znanje o njemu nastojala proširiti čitajući prekrasne misli iz njegove duhovne

ostavštine i izjave tolikih osoba koje su ga poznavale bolje od mene. Zato sam i bila tako slobodna, te se poslužila u ovom izlaganju nekim izjavama i svjedočanstvima što sam ih pročitala u izdanjima Vicepostulature.

Mnogo lijepih stranica napisano je već o dragom ocu Antiću. Uz njih neka i ovih nekoliko misli bude mala pjesma ljubavi sastavljena od zahvalnih glasova svjedočanstva raznih Redova i Družbi, koje su tako životno osjetile pomoći njegove dobrote.

No uvjerenja sam

da je sve ovo što je do sada napisano samo početak,
da će još mnogo toga biti izrečeno o tom poniznom Božjem služi,

da je svetački lik dobrog Oca Ante tako bliz i privlačiv svima a na poseban način onima koji su izabrali zvanje poput njegova, da je njegova duhovna baština tako bogata i proniknuta istinskim svjetлом i nadnaravnom mudrošću,

da njegov primjer tako odgovara potrebama suvremene ljudske duše — pa stoga držim da se to blago, što nam ga je Bog po njemu i u nju dao, neće ni iscrpiti, niti pasti u zaborav, nego će poslužiti kao zdrava duhovna hrana ne samo našoj generaciji, nego i budućim pokolenjima.

Doista, mirno možemo ustvrditi da su **OCINSKU BRIGU DOBROG OCA ANTE OSJETILI SVI NAŠI REDOVI I DRUŽBE**. To je opće poznata činjenica, to je ujedno i tako radosna činjenica. On je bio odsjev Božje dobre ne samo za svoju redovničku subraču nego i za druge Redove i Družbe.

Kad razmišljamo o tome, vidimo kako nam ga je Bog dao upravo u vrijeme kada nam je bio najpotrebitiji. Nije li se kod njega na taj način već prije Koncila stvorila pogodna atmosfera međusobne povezanosti koju II vat. koncil preporučuje. Kod njega se, kažu, već u predvorju, a pogotovo u njegovoj sobi osjećala svježa klima međusobne povezanosti, jedinstva, doživljavalo se neko sveto zajedništvo. On je bio

velemajstor u tome da svoju duhovnu djecu vodi u sve veću Božju blizinu, ali znao ih je također divno povezivati u zajedništvo međusobne ljubavi. Istovremeno ih je znao angažirati u tome da i proživljuju to zajedništvo pomažući jedni drugima i ostaloj braći u bijedi. U tome je dobrí Otac Ante bio zaista velik. O tome imade mnogo svjedočanstva, no ne navodim ih ovdje radi kratkoće vremena.

Navest ču samo kratki citat iz koncilskih dokumenata, koji govori o potrebi upravo takva rada kakav je provodio Otac Ante Antić. »Koji zavjetuju evanđeoske savjete, neka iznad svega traže i ljube Božu, koji nas je prvi ljubio (usp. I Iv. 4,10), i neka u svim životnim okolnostima njeguju život s Kristom u Bogu sakriven (usp. Kol 3,3). Odatle izvire i svim žarom pokreće ljubav prema bližnjemu za spasenje svijeta i za izgradnju Crkve...« (PC 6).

Kako među povjerenim klericima, tako je i među sestrama i među svom svojom duhovnom djecom razvijao duh crkvenosti, duh sinovske odanosti i ljubavi prema sv. Ocu, biskupima i duhovnim poglavarima.

»Pitomci neka se tako natope o-tajstvom Crkve... da poniznom i sinovskom ljubavi vezani uz Kristova namjesnika — i — postavši svećenici — prianjanju uz vlastita biskupa kao vjerni suradnici i složno radeći s braćom svjedoče o onom jedinstvu kojim se ljudi privlače Kristu.« (OT 9). Poslušajmo u vezi s tim i jednu misao Oca Ante: »Ljubite svetu Crkvu, puno molite i trpite za nju, kao i za svetoga Oca Papu i za sve svećenike!« (Glasilo

»Dobri Otac Antić« 1974. br. 4—5 str. 14).

Biti dobar svima bez razlike kojem osnivaču pripadaju, dakle, članovima svih Redova i Družbi ne može biti onaj tko istinski ne ljubi Crkvu. No idimo još dalje, ni onaj tko ne ljubi Mariju, koja je Majka Crkve. »Neka sinovskim pouzdanjem ljube i štiju Blaženu Djevicu Mariju koju je Isus Krist umirući na križu dao učeniku za Majku« (OT 8) i dalje: »Neka po zagovoru preslatke Djelice Marije — jer je Njezin život svima uzor — svakodnevno rašti i donose sve obilnije spasosne plodove«. (PC 25)

I na tome području dobar Otac Ante nam je dao primjer. Kako li je samo žarko ljubio Mariju i druge poticao na to!

U svome životu prakticirao je prema njoj savršenu pobožnost prema svetom Ljudevitu Grignionu. U ljubavi prema Mariji odgajao je svoju duhovnu djecu, a posebno svećenike i redovnice.

Poslušajmo njegove riječi:

»Nemoj ništa poduzimati niti raditi bez Marije!«

»Bliže k Mariji, bez nje nema Isusa, nema duhovnog života!«

»Isus na Križu i njegova Majka pod križem neka budu uvijek pred očima tvoje duše!...«

Za zadnji pozdrav blagopokojnoće Ocu Anti obišle su hiljade njegov lijes koji je ovde bio izložen, a ne smijemo prešutjeti da nas je tu uz mnoštvo vjernika zaista bilo, iz svih Redova i Družbi jer smo i prije za njega svi bili Božja i Marijina djeca bez obzira kojoj Družbi i Kongregaciji pripadali.

Na dan njegova pogreba na Mirogoju bilo je svima očito što je dobar Otac Ante značio velikom mnoštvu sakupljenih vjernika, a što je tek bio svećenicima, redovnicima, redovnicama, pa i biskupima. Mislim da smijem ustvrditi da je tu osim stroga klauzurnih Redova bilo predstavnika svih Redova i Družbi, jer mu svi mnogo dugujemo. Vidjelo se koliko je cijenjen. Prisutnost tolikih, izrazi njihovih lica punih poštovanja, boli, ali i nade, svjedočili su jasno o tome.

Tom zgodom otac Ivan Kozelj, D. I. izrekao je divan govor o blagopokojnom Ocu Anti. Navodim odatle samo kratak odlomak.

Tri crte u njegovoj duhovnoj fizionomiji koje iz njegovih pouka ni njegovi učenici ne mogu zaboraviti:

1. PONIZNOST, koja se nikada neće demantirati, koja će svoju autentičnost pokazati u najtežim kušnjama, koja će se najpotresnije očitovati kada malo vremena prije svoje smrti, — primajući sveto boles-

ničko pomazanje, bude učinio pred njima javnu isповijed svoga života.

2. DUH POSLUSNOSTI i posve mašnjeg podvrgavanja crkvenim poglavarima. »Djeco moja, Bog će nas kazniti,« to je bila riječ kojom bi odlučno presjekao svako prigovaranje i opiranje poglavarima.

3. A nadasve neiscrpljiva DOBROTA KOJU SU OSJETILI SVI REDOVI I DRUŽBE, djelotvorna, do kraja požrtvovna ljubav za povjerenje duše i svoga bližnjega. Uvijek je bio pun uslužnosti, pun zatajivanja sebe kad je trebalo pomoći bližnjemu, sama žrtva za bližnjega u svakom času i u svakoj situaciji!« (Glasilo, 1972. br. 1, str. 3).

Zavirimo li malo u »Knjigu utisaka«, naići ćemo na dirljive izraze zahvalnosti i na brojne preporuke svećenika, redovnika i redovnicu raznih Redova i Družbi.

Evo samo nekoliko redaka iz Knjige utisaka:

»Oče Ante, zahvaljujem Ti za sva Twoja dobročinstva koja si mi izmolio. Molim te, pomozi i dalje. Posebno molim, isprosi mi od dragog Boga najveću milost i moju jedinu želju — da budem Njegov svet svećenik, potpuno Njemu predan, da «ne živim više ja, nego da Krist živi u meni!« (Glasilo, 1972. br. 3—4, str. 16).

»Dragi nezaboravljeni Oče, dobro Oče Antiću! Teško nam je bez Vas u ovom velikom času naše povijesti. Nedostaje nam Vaša ispojedajnica, Vaša ruka koja blagoslovuje, Vaša duša puna Boga, koja usrećuje, Vaše DOBRO srce koje umiruje... Vi nam nedostajete...!« (Gl. 1972. br. 1, str. 10).

»Predragi Oče, izmoli milost da mognem ostvariti Tvoje zadnje riječi: 'Nastoj oko svetosti! Ostani vjerna Bogu!' i da se ispunе na meni Tvoje proročke riječi: 'Imaj strpljenja kćerce, doći ćeš do pravog duhovnog života!' Hvala Gospodinu Bogu za milost koje je po Ocu Anti Antiću slao!« (Gl. 1971. br. 1, str. 15).

Kako je to moguće, da je Otac Ante mogao u tolikoj mjeri svima postati sve? Velika je to tajna Božeg izabranja, ali i njegova sudjelovanja s milostima. Dosta je pročitati izjave mjerodavnih svjedoka (ispovjednika) o tome kolikom je brigom pazio na čistoću svoje duše, na sve pokrete duševnih moći. O tome kako je ozbiljno radio na sebi svjedoče također njegove vlastite bilješke iz duhovnih vježbi. Tajnu njegove unutarnje snage i bogatstva možemo otkriti i u njegovim savjetima drugim dušama, jer ono što je učio druge i sam je vršio u herojskom stupnju.

Tako pročitamo li, na primjer, »Nekoliko naputaka i duhovnih savjeta pobožnoj duši koja želi biti

žrtva ljubavi Isusove« (Gl. 1974. br. 1 i 2—3) ili »Nekoliko savjeta i opomena za duhovni život« (Gl. 1974. br. 4—5), vidjet ćemo da je njemu zaista bila najveća želja »sebe i sve duše sve više privesti Bogu, Mariji, duhovnom životu«, da je došao dotle da je mogao reći: »Iz srca primam svaki križ i spremam sam s Gospodinom piti njegov kalež. Sve primam iz ruke Božje, na svemu mu zahvaljujem i u svemu želim savršeno ispuniti svetu volju Božju!« Rezultat takva života nije moglo biti drugo nego DOBROTA koja se preljevala na sve s kojima se susretao, a ne samo na one koji su ga smjeli zvati »duhovnim Ocem«.

Kao ilustraciju djelovanja njegovih misli na duše spomenut ču malu zgodu koja se dogodila pred dvije godine u inozemstvu.

Sastale su se dvije naše redovnice ondje zaposlene i slučajno se upoznale. Pripadaju različitim Družbama. Jedna od njih poznavala je Oca Antića i pričala je drugoj o njemu. Uzela je u ruke Glasilo »Dobri Otac Antić« i pročitala svojoj novoj znanici između misli Oca Antića jednu na kojoj se upravo zaustavio njezin pogled: »Ne tuži se nikome, ne tuži se ni na koga! — Nemoguće je opisati kako duboko se to dojmilo do tične redovnice. Zašutjela je, zatvorila oči i ostala tako nekoliko časaka sabrana. Tada je usklknula: »To je zaista svetac!« Nabavila je sve brojeve Glasilo »Dobri Otac Antić« i čita ga s duhovnom korisću.

Nije li Otac Ante trajno vatio Gospodinu da On bude uz njega, da On po njemu djeluje na duše? Tu se krije pravi izvor njegova duhovnog bogatstva od kojega svi mi prizimmo.

Poslušajmo njegovu molitvu: »Najviše prosim od Boga, da mi udijeli milost svoje svete prisutnosti, da svatko koji dođe k meni, ne nade mene, nego Isusa. Kad otidu od mene neka budu puni Isusa i Duha Sv.« (Prilog Vjesniku Dalmat. franj. Provinc. 1965, br. 3—4, str. 47.)

U toj svojoj molbi on je doista bi uslišan. Kraj njega osjećala se izvanredna Božja prisutnost, u njemu su toliki našli Isusovu blizinu. I zato su ga mnogi molili da ih duhovno vodi, da im sigurnom rukom pokazuje vrhunce svetosti na kojima se više ne razlikuju duše po Redovima i Družbama kojima pripadaju, nego su svi »jedan u Kristu Isusu!« (Gal. 3,28).

Jedan svećenik — redovnik pisao je poslije smrti dobrog Oca Ante jednoj redovnici: »To, da ste susreli Oca Antića jedna je od najvećih milosti Vašega života. On je na Vaš život gledao kao na cjelinu od po-

četka do kraja. Sada taj put treba prijeći. Dao Vam je sve; program za cijeli duhovni život sakupljen kao u sjemenku. Sada to treba razraditi...!«

Kada su se duše, koje su željele posvetiti svoj život Bogu ili koje su već pošle tim putem našle u sumnjama, na bespuću, kada se same više nisu mogle snaći, dosta je bilo poći k Ocu Anti. Kod dobrog Oca Ante sve se rješavalo. Dobro se toga sjećaju sestre, koje su tada vršile poglavarsku službu, dobro se toga sjećaju i svi oni kojima je dobro Otac Anti rješavao dileme i probleme svih vrsta.

Tek u vječnosti saznat ćemo koliko je duhovnih zvanja, i svećeničkih i redovničkih, spasio, odgojio, utvrdio na dobrom putu, uputio na dubine pravog duhovnog života i sve većeg jedinstva s Bogom, drugim riječima — na putove svetosti.

Da, možda je kod našeg Oca Ante upravo najljepše to njegovo izgaranje od velike želje da se svećenici, redovnici i redovnice, to jest duše Bogu posvećene, doista i posvećuju što je i glavna svrha njihova duhovnog poziva.

Svojim proročkim darom on je gledao goruće potrebe i naših dana. On je bio da će samo sveti članovi pojedinih Redova i Družbi najviše učiniti za svoju braću i sestre, u Družbi, za Crkvu u domovini i za čitavu Crkvu u svijetu. Gledajući u povijest, bio je dobiti Otac Ante da su sveci spasavali svijet, pa je i sam udario tim najboljim putem, a htio je da na tom putu pomogne svima koji to žele.

Neka nam njegov svjetli lik bude putokaz, a njegova molitva neka nas zagovara kod Svevišnjeg!

Bit će slobodna završiti ovaj prikaz stihovima jedne njegove duhovne kćeri redovnice.

»Na Srcu Božjem
čija punina ljubavi Te je
obuhvatila
ne zaboravi na svoju djecu
koja Te zovu —
da ih Tvoja blaga ruka dalje vodi
k vrhuncima milosti koje se
dotiču Neba,
obasjanima Svjetlošću vječnom!«

Literatura: O. Ante Katalinić: »Dobri Otac Antić«, Split, 1967.
Dr. Damić: »Naš Dobri Fra Ante«
Glasilo »Dobri Otac Antić« 1971.
br. 1, str. 15

1972. br. 1, str. 3 i 10, br. 3—4
str. 16
1974. br. 4—5, str. 14

Prilog Vjesnika Dalmat. franjevačke Provincije, 1965. br. 3—4
Dokumenti II vat. koncila: Perfectae Caritatis, Optatem totius

GOVOR o. provincijala fra PETRA dr ČAPKUNA

U autentičnim okvirima svetaca

Draga braćo i sestre, dragi štovatelji uspomene na dobrog o. fra Antu!

Rado sam se odazvao pozivu o. Vićepostulatora, da zajedno komemoriramo desetu obljetnicu blaže smrti i preseljenja u vječnost ovoga »Glasnika Vječne Ljubavi«, kako ga je nazvao njegov zadnji životopisac profesor Ivanov.

Svaka ovakva godišnjica sjeća nas na okupljanje prvih kršćana na grobu kojeg mučenika, koji je dao svjedočanstvo krvi za Krista. Božji Duh je okupljao prve kršćane oko smrtnih ostataka pojedinog mučenika (ili više njih), da se s njime povežu preko živog veza vjere, da ostanu s njime u zajedništvu i da tako prenose uspomenu na njegov heroizam i njegov zagovor kroz sva vremena. Tako imamo jedno od najstarijih svjedočanstava kulta, koji se iskazivalo svetom Polikarpu, biskupu Smirne, god. 177. Pošto bi se zbor vjernika okupio oko njegova groba i pošto bi bila obnovljena uspomena na njegovo mučeništvo, jedan od njegovih svećenika bi dodao: »Uspjeli smo poslije mučeništva sasbrati njegove kosti, dragocjenije od najdragocjenijeg dragog kamenja i skupocjenije od zlata, da ih položimo na ovom prikladnom mjestu. Na ovom mjestu, koliko bude moguće, Gospodin će nam dati da se okupljamo u veselju i radosti, da proslavimo godišnjicu njegova mučeništva, njegova rođenja, na uspomenu onih koji su se borili prije nas, i da uvježbamo i pripravimo one koji će se boriti u budućnosti.«

Kad su prestala progonstva i mučeništva, heroizam mučeništva se prelio na heroizam kreposti i svetosti istaknutih članova kršćanskih zajednica. Jer Božji ljudi, sveci, ma kako bili originalni, nikada nisu mogli ostati izolirani niti neovisni. Oni su uvijek članovi ovog Božjeg

naroda, ove zajednice, ove obitelji, koja se zove Crkva. Svetac ili kršćanin ne može živjeti nego u Crkvi: on je kamen koji je uzidan u Božji grad; on je jedan list na stablu koje je izraslo iz gorušićinog zrna Božje Riječi; on je jedan cvijet u povraćenom i ponovno nađenom Raju.

Otkinite sveca od Crkve, to onda nije više nego mrtvi list, usahli cvijet. Stoga njegova kreplost, njegova svetost nije neko njegovo isključivo vlastito dobro, koje bi on mogao čuvati samo za svoju osobnu uporabu; nije to kao neko njegovo nedjeljno odijelo, koje bi trebao pomjivo čuvati pohranjeno u spremištu protiv prašine i sunca.

Naprotiv, svetost svakog sveca to je dobro Crkve, i na nju spada da to dobro čuva, i da mu ocijeni pravu vrijednost i da ga stavi na korištenje ostalom mnoštvu, pa recimo, mnoštvu još nerazvijenih kršćana.

I zaista, Crkva, da iskoristi taj kapital svetosti i da mu omogući da u njoj može vječno živjeti i djelovati, sa svom svojom bogatom pokladom vjere, nade i ljubavi... Crkva što radi? S jedne strane službeno uvođi kult svetaca i kroz cijelu crkvenu godinu iznosi ih pred vjernike kao uzore. S druge strane dozvoljava i odobrava da profesionalni povjesničari, ljudi od pera i štovatelji svetaca pišu živote svetaca. Kroz ove spise se prelijeva njihova kreplost u raznim bojama sjaja, humoru, dobrote.

Radi se tu o velikom, otajstvenom, ali posve stvarnom zbivanju; o ostvarivanju djela spasenja, o čovječjem pobožanstvenjenju u Kristu preko vjere u živoga Boga, u savršenom naslijedovanju Krista, izabirući Križ, boreći se protiv Zloga i protiv grijeha. — Tu se realizira ono o čemu govori Apostol sv. Ivan: »Gledajte koliku nam je ljubav da-

rovao Otac: da se djeca Božja zovemo i jesmo. A svijet nas ne poznaje, jer ne poznaje njega.» (Iv 3,1)

Sve to tih i misteriozno izvodi Duh Božji preko ovih nenasilnih revolucionara — svetaca.

Prije dva dana sam posjetio jedan redovnički novicijat. Ugodno sam se iznenadio, kad nam je uveče u crkvi održao meditaciju mladi novak o euhariistijskoj pobožnosti o. Ante Antića. Sutra uveče opet je govorio u crkvi drugi novak o poniznosti o. fra Ante.

Osjetio sam da Duh Božji, koji je u njemu i po njemu djelovao dok je on bio još na životu, sad se prenosi opet preko njega i dalje osvaja. Brat Ante sve vidljivije postaje svojina i bogatstvo Crkve, o kojem se može kazati slično onome što smo iznijeli o okupljanju kod groba sv. Polikarpa, da naime slavimo fra Antinu obljetnicu »na uspomenu onih koji su se borili prije nas, i za pripravu onih koji će se boriti za svetost u budućnosti«.

Jedan, dakle, dio od spomenute procedure Crkve u pitanju svetaca, tj. opisivanje, čuvanje i doživljavanje uspomene na o. fra Antu kroz ovih deset godina ne samo da nije zastalo, nego se rascvalo i prekoracio granice Zagreba i Hrvatske. To nam ulijeva neku moralnu sigurnost i pruža nam gotovo vidljive obrise kako se u ovo biće Duh Kristov prelio, Kristov život, koliko je to samo moguće u jednoj ljudskoj ograničenoj osobi. Postaje nam gotovo opipljivo kako se u njemu odrazila nauka o utjelovljenju i mističnom tijelu Kristovu, odakle se bogatstvo božanskog života prelijeva u stvorene; nauka o općinstvu svetih velike Božje obitelji, nauka o posredništву kod njega, velikoga i jedinoga Posrednika; nauka o pobožnosti Majci Božjoj, nauka o teološkim krepostima... ukratko sadržina Vesele Vjesti, sve oživljeno u jednom ljudskom liku.

Iz svega se čini da je fra Ante, onaj boležljivi, pognuti mali brat Ante, znao se ukopati, urasti u otajstvo otkupljenja, suobličiti se Kristu, da tako u Crkvi, tom mističnom Kristovu tijelu, zauzme vidno mjesto i djeluje za njezin rast.

Oni koji su ga poznavali, nastoje da ga i poslije njegove smrti doživljavaju. Oni koji ga nisu poznavali nastoje ga predociti i zamišljati iz onoga što je o njemu napisano ili rečeno. Oni kojima nije lako proučavati ga, a trebaju njegovu pomoć, s pouzdanjem se njemu utječu.

Vješta pera i ljudi obogaćeni iskustvima duhovnog života nastoje analizirati njegovu pojavu, da uhvate i prikažu nam ono što je kod njega bitno, ono glavno u njegovu životu. Međutim, rijetko se u čemu

svi slažu, jer se teško dade odijeliti glavno od sporednoga.

Ja osobno sam s njime živio 8 godina, u dva perioda vremena i s njime bio u dopisivanju gotovo do pred njegovu smrt. Pročitao sam mnogo, iako ne sve što se o njemu napisalo. Pa opet poslije svega ne bili znao reći niti bili ga mogao definirati u potpunosti.

Tko ga ne pozna pobliže, a k tome nema jakе vjere, prezret će ga kao neugledno, fizički bolesno ljudsko biće, koje se cijeli život bavilo utopijom, da posvećuje sebe i drugoga, da spasava, da prosvjetljuje, da obraća, da opći s nekim transcendentalnim... i ne znam što bi se se dalo nadovezivati u ovom smislu. Međutim, ovima treba reći sa sv. Pavlom: »Gdje li je istraživač ovoga svijeta? Zar nije Bog učinio ludom mudrost svijeta«. Infirma mundi... Ono što je slabo u očima svijeta izabra sebi Bog da posrami jake. (1 Kor. 1,27).

Onima koji vjeruju, pojavi o. Ante je Božja sila i Božja mudrost i dodir sa vrhunaravnim. S kojega god gledišta ga uzeli i gledali, rekli

što ne može trpjeti i trapiti svoje tijelo jer je bio slaba zdravlja.

Uzmite njegovu poniznost: tu fra Antinu nepatvorenu poniznost, koja ga je činila toliko uzvišenim u očima i osjećajima svih koji su s njime dolazili u kontakt.

Uzmite njegovu brigu za drugoga: tu njegovu nezasitnu brigu koja mu nije dala mira i dnevno ga je dovodila do konsumiranja životnih snaga.

Uzmite njegovu želju za dušama: zar nije sav u tome bio, zar sva njegova nastojanja, žrtve i molitve nisu k tome išle da što više duša predobje za nebo.

Uzmite njegovu jednostavnost: bio je veliko, bezazleno dijete! Uzmite njegov duh molitve: zar nije bio takav, da se činilo kao da je neprestano zaronjen u molitvu i razgovor s nebom, odakle je dobivao darove gledanja u duše i budućnost...

Uzmite ga kao isповjednika: čut ćemo domalo o tome »magistrum in Israel« — o. Bonu.

Za vrijeme svete mise

biste ovo je ono glavno u njemu i Uzmite ga kao odgojitelja: u toj kod njega:

Uzmite njegovu vjeru: to je bila živa, čvrsta vjera koja je sve kušnje podnosila, koja je graničila gotovo sa zrenjem onoga što vjeruje.

Uzmite njegovo ufanje: koje je bilo tako stalno i veliko, bez ograničenja ili sumnja, tako da nije nikada otvaralo vrata nikakvom obeshrabrenju... a ulijevalo je utjehu i pouzdanje u sva srca s kojima je dolazilo u dodir.

Uzmite njegovu ljubav: koja nije poznavala granice prema Ocu nebeskom i Kristu njegovu, kojoj dobro pristaju sva svojstva i sve pohvale iz Pavlova hvalospjeva o ljubavi.

Uzmite njegovu želju za trpljenjem: od koje je sav izgarao i trpio

Uzmite ga kao sideriorum, koji izgara za promicanjem kraljevstva Božjega, dobra Crkve i duša...

Tako sve redom, možete prolaziti kroz izložbu slika kreposti o. Ante, ali nećete znati posegnuti za jednom ili za drugom kao za nečim što je za sebe, neovisno, glavno, bitno. Sve skupa čini jednu harmoničnu cjelinu, koju treba čitavu posjetiti i pregledati, da se dobije ocjena njezine vrijednosti.

Možda bi ipak za o. Antu trebalo upotrebiti Kempenčeve riječi, koje je napisao o. sv. Franji Asiškom: »Ponizni sv. Franjo!« Ponizni brat

Ante, koji je prijateljevao s Bogom i prenosio nebeske vrednote na braću ljudi, sav užaren ljubavlju i sjajem onoga s kojim je prijateljevao! Kad god ga se sjetim, odmah automatski preda mnom iskršava lik Božjeg čovjeka, koji se bori sa svojim tjelesnim slabocama krvnog zdravlja, ali koji raste kao divna pojava evanđeoskog čovjeka, koji neumorno bez prekida teži i hrli za svetošću, za postignućem Krista, koji je njega uhvatio i zarobio! A opet ta pojava nam je tako blizu i tako prijeliviva, kao krotko janje...

Ovdje bismo pod dojmovima pojave o. Ante, trebali reći: Duh Kristov, Duh Sveti posvetitelj, onu uvijek istu, uvijek vječnu istinu Objave neprestano obnavlja i čini suvremenom upravo preko ovakvih oda-

branih, koji su vazda spremni poslušati i osluškivati njegov glas, primati njegovo djelovanje, prelijevati primljene darove u svoju braću! — To je pravo posuvremenjenje Crkve!

Mi smo uvjereni da je i o. Ante Antić, ponizni brat fra Ante, jedan od onih koje Božja providnost i dobrota dariva u razna vremena narodu, zajednicama, Crkvi za obnavljanje i osvježenje, za zamah duhovnosti i neprestane metanoje.

Stoga je naša jednodušna molitva, da ono što vidimo, što smo osjetili i doživjeli u pojavi ovoga Božjega čovjeka, da to i sv. Crkva što prije službeno potvrdi i svojim neprevarljivim sudom ovjekovjeći na sve veću slavu Imena Gospodnjega i na sve veću korist duša.

Amen.

provede ovaj novi putokaz Crkve za znakovitije i uspješnije obavljanje tog spasonosnog sakramenta. Stoga mislim da je većeras vrijedno napomenuti: svi koji častimo njegovu uspomenu, danas, o desetoj obljetnici njegove smrti u Gospodinu — bilo da smo svećenici, bilo redovnici ili vjernici u svijetu — treba da više od drugih učenički prijedložimo te zdušno i što pomnije produčimo ovaj novi crkveni put sakramenta svete pokore.

A zašto počinjem od novog obreda? Jer mi pruža okvir u koji mi se nekako najnaravnije smješta figura oca Ante.

Po novom obredu malo je zapostavljen stari naziv ovog sakramenta koji se ponajčešće u nas zvao: SVETA ISPOVIJED. Zamijenjen je novijim nazivima, ili točnije — još starijima i izvornijima: SAKRAMENAT POKORE ili SAKRAMENAT »POMIRENJA«. Ispovijed je samo dio sakramenta pokore: očitovanje grijeha. I po tome se onda u jednom razdoblju Crkve počelo nazivati cijeli sakramenat. U svetom pismu, u Novom zavjetu prevladavaju dva druga naziva: »pokora« i »pomirenje«. Ali tu je takoder potrebno dodati objašnjenja. Izvorna grčka riječ kojom se u Novom zavjetu označuje »pokora« jest METANOIA, što bi se bolje prevelo OBRACENJE. Po tome, sakramenat pokore jest nadasve SAKRAMENAT OBRACENJA.

Druga riječ Novoga zavjeta jest, u latinskom RECONCILIATIO. Prevodimo je s »pomirenje«, jer je dobra isповijed pomirenje s Bogom i s ljudima. Ali i tu bi se moglo nad riječju svestranije razmišljati. Samo latinska riječ »reconciliatio« može označivati i »USPOSTAVLJANJE VEZA«. U sakramentu pokore, rekao bih, čovjek uspostavlja dobre veze: sa sobom — s Bogom — s ljudima. Još više, Bog je — taj koji uspostavlja te narušene dobre veze.

Mogli bismo slikovito reći: grijeh je kao neko bombardiranje čovjekove ličnosti. Raskida čovjeka u samome sebi te uzrokuje prekide čovjekove i s ljudima i s Bogom. I evo, sakramenat svete pokore (ili obracanja ili pomirenja) uspostavlja te raskinute veze: čovjek se obnavlja u sebi samome, povezuje se ponovno s ljudima i s Bogom.

Mislim da je bilo potrebno podsjetiti na ove poglede na sakramenat pokore, kako bismo bolje mogli govoriti o ocu Antu koji je svega život bio neutrudiv služitelj sakramenta pokore. On je u sakramentu pokore gledao veliko područje svoga osobnoga posvećenja. On se ponajprije sam rado i često ispovaljao. Možda i toliko često da bi se tu moglo ponoviti ono poznato načelo o svetim dušama: »Admirandi,

O. B. Duda govori...

Ja te odrešujem

Spomen slovo nakon svečanih zadušnica o desetoj obljetnici smrti oca Ante, 3. III 1975.

Želim progovoriti nekoliko riječi na temu:

OTAC ANTIĆ I SAKRAMENT POKORE.

O. Provincijal je u homiliji postavio pitanje: što je u oca Antića ono glavno. Uistinu, teško je na to odgovoriti. Bio je on cijelovit čovjek, kompletna osoba pred Bogom. I to u punom rastu i dozrijevanju svoga bića, Bogu i ljudima darovanoga. No, osobito područje njegova osobnoga poslanja i dozrijevanja, naročito u ovom našemu gradu, bila je ispovjedaonica. Bijaše on prosjetljeni duhovni učitelj i ispovjednik mnogih, najraznovrsnijih ljudi. Može se reći da je živio i radio, molio i trpio za sakrament pokore kojim se, uostalom, i sam sveto i često služio. Stoga je dobro da ga ve-

čeras i pod tim vidom promotrimo. Neka bude odmah u početku, kao usput, rečeno: ovih dana izlazi iz tiska novi OBRED SAKRAMENTA POKORE što ga je po zaključcima II vatikanskog sabora za svu Crkvu odlučio i proglašio papa Pavao VI. U biti, sakrament pokore potječe od Isusa Krista. To je njegov uskrsni dar Crkvi. I kao takav kroz dva tisućljeća u Crkvi je nepromijenjen. No, načini kako se taj sakramenat u Crkvi u različitim vremenima obavlja veoma se razlikuju. Za naš današnji čas Crkve, sveto učiteljstvo — biskupi s papom i sam Papa — odlučili su mnoge preinake. I tko poznae oca Antu, njegovu »crkvenost«, njegovo živo »sentire in Ecclesia« — osjećati (se) u Crkvi, zna s koliko bi on ljubavi prihvatio da se sada suživi, da upozna i

non imitandi». Vrijedni su udivljena, ali ih u tome ne treba naslijedovati. U redovitom tijeku kršćanskoga života, gleda učestalosti ispovjedi, valja ići putem redovitih preporuka Crkve. Otac Ante osjećao je u tom posebna nadahnucā Duha Svetoga, priliku za intenzivnije kjanje i za pobudu što savršenije ljubavi.

No, osim što se sam vrlo često ispovjedao, on je svoj život posvetio Bogu i ljudima upravo da bude poslužitelj ovoga svetoga sakramenta izmirenja grešnika. Tko god ga je bar jednom pohodio u ispovjedaonici, mogao se uvjeriti da se sav ulagao u to da bude uvijek raspoložen te bude NA RASPOLAGANJU drugima.

Sam tako RASPOLOŽEN i RASPOLOŽIV, on je i u svojim i čestim i slučajnim pokornicima umio pobuditi ono osnovno što se za taj sakramenat sa grešnikove strane traži, a što se stručno zove DISPOZICIJA, to jest RASPOLOŽENJE ZA ispovjed. U čemu je to temeljno raspoloženje? Da čovjek bude svjetan svoje grešnosti i svojih grijeha, ali i u isto vrijeme sav pun vjere i ufanja u neiscrpljivu dobrotu Boga koji rado prašta i sav se saglje prema raskajanom grešniku. Takvo raspoloženje stavlja pokornika u novi stav raspoloženja i raspoloživosti prema Bogu i ljudima: on se za grijeh kaje, a svojim uvreditebjima rado prašta te se založeno opet stavlja na službu Bogu i ljudima.

Evo, ta RASPOLOŽIVOST i RASPOLOŽENJE kojim je o. Ante dočekao svoje pokornike, to je jedno od njegovih osobitih umijeća u koje je unosio svu svoju askezu, svu svoju pažnju, svu svoju ljubav. Ja mislim da ga nitko u tom poslu nije našao neraspolažena, ili da bi ga obavio, što se kaže, na dvoje — na troje. Ako je tu koji protivan svjedok, neka slobodno kaže, da se mi drugi grešnici, uvijek pomalo nervozni, utješimo, da je i u njega bar katkada bilo takve slaboće!

Kad velim da se uvijek čuva raspoloženim za službu ispovjedanja, ponovno naglašujem da je nadave u sebi samome njegova milost Božju i što savršeniju ljubav, upravo svojim čestim, gotovo svakodnevnim pristupanjem pokore, slijedeći u tom posebna nadahnucā Božja — u dogovoru sa svojim ispojednikom.

Nadalje, otac Ante je u sakramentu pokore, poslužujući ga drugima, osjećao posebnu Božju blizinu. On je smatrao velikom čašću, ali čašcu koja ga je držala u uzdrhataloj poniznosti, što smije sudjelovati u tom najintimnijem poslu, u tome jedinstvenom susretu koji se zapravo odvija između Boga i pojedinca čovjeka. Po Kristovoj usta-

novi, kako ju je primila i razvila Crkva, svećenik ispovjednik je prisutnik toga najintimnijega dijaloga. I to ga mora ispunjati dubokom poniznošću, diskretnošću, stručnošću, ali i udivljenjem.

Bog je velik u svim svojim očitovanjima. Mnogi ga doživljavaju u prirodi, kao sv. Franjo u svojoj lepjesmi stvorova. Bog je divan u životima svetih i založenih ljudi u ljudskoj povijesti. Otac Antić ga je osobito doživljavao velikim i divnim u njegovu djelovanju u pojedinih dušama. Nisu to bili uvijek jasni i jednosmerni uvidi. Bilo je duša koje su se svijale pod najrazličitim teretima. Otac Antić je pomagao dušama u zanosnim uzletima, ali i takvima koje su mučenički puzzle, satrte najrazličitim bolovima. On je mnogo puta imao posebnu Božju svjetlost i osjetljivost za Božju i duše, da je gledao taj rast, to

grijeha bori, da ima Boga saveznikom.

Vrijedi to istaći, da bismo i mi u čast ocu Antu, razvijali u sebi nešto jako važno za kršćane. Sveti učitelji vjere uvijek ističu načelo da kršćani treba da uvijek umiju lutiti grijeh od grešnika, jer, istina, grijeh treba mrziti, ali grešnika ljubiti. No, mi smo grešnici u svom postupku takvi da nas je strah da ne bismo, ljubeći grešnika, uzljubili i njegov grijeh, pa nam se učini boljim toliko mrziti grijeh da zamrzimo i grešnika. To svakako nije dobro. Bar priznajmo da ne umijemo, da nam posao ne ide od ruke, jer nipošto ne valja toliko mrziti grijeh da nešto od te mrzne padne i na konkretnoga grešnika. Pred ocem Antonikada, dakle, nije stajao — grijeh, nego grešnik. Grijeh nikada nije uosobljen, osim u sotona! A čovjek grešnik jest osobit

Institut za crkvenu glazbu pjeva

nastanjanje božanskoga u ljudskome. I bilo mu je kao da sudjeluje u radionici velikoga majstora, kipara i klesara. Boga koji dlijetom križa izdjeljava kristolike ljudi. Nije jednom bilo za oca Antića kao da s dušama sudjeluje u supatnji s Isusom u Getsemaniju, ali i u radostima uskrasnih jutara. I to ga je opajalo, davalо mu nutarnje zanose, djetinje udivljenje Bogu djelotvornom u dušama, pa stoga i veliku zahvalnost.

Naglasio bih i ovo: pred ocem Antićem nikada nije bio grijeh nego — grešnik. Ni u kome on najprije nije gledao grijeh, nego čovjeka grešnika. A čim je ugledao čovjeka, makar grešnika, znao je — to je bila njegova vjera! — da je pred njim netko koga Bog voli, koga Bog milosrdno čeka. Stoga, ma kako bio velik pokornikov grijeh, Antić je čovjeka koji je bio pred njim duboko poštivao, iskreno volio, bio mu prijatelj. Nipošto se nije snebivao ni zbog kakva grijeha, a ako bi mu tko došao odveć satrt grijehom, on je nastojao da mu taj teret skine, da ga uvjeri, dokle god se protiv

predmet kršćanske pažnje i kršćanske ljubavi. Ako ste ikada klečali pred ocem Antonom, sjećate se one tipične njegove slike: bio je pogleda uprta kao da gleda u nekoga trećega, ali sav usredotočen na vas, na vaše probleme, da vas što pažljivije sasluša, da vas čuje, pa da vam kaže onu svoju uvjerljivu riječ, baš vama.

I još nešto: otac Ante je bio majstor ne samo u tom da pomogne pokornicima da uspostave vezu sa samima sobom i s Bogom, nego — on je svoje pokornike povezivao s čitavim nizom ljudi.

OKO NJEGOVE ISPOVJEDNIČKE SOBE SABIRAO SE ČITAV JEDAN MALI SVIJET. Siromašnije je povezivao s dobrotvorima, psihički komplikirani s liječnicima, nesigurne s prijateljskim dušama, a sve je osobito povezivao u jednu obitelj molitve i nade. Znao je on dobro, ili je to možda više spontano osjećao, da Bog nerijetko ne ulijeva svoju milost izravno, nego preko drugih, kroz udruženu službu mnogih. To je onaj komunitarni, zajedničarski vid sakramenta pokore što

se danas u crkvenim dokumentima tako naglasuje. Zato je ovoga poticano da nekoga posjeti, onoga da nekoga potraži, jednoga da donese dar, drugoga da se za trećega zauzme kod liječnika, stanodavca, poslodavca... I tako je njegova ispovjedaonica bila kao mala postaja karitasa, kao neka relejna stanica ljudskoga povezivanja i udruživanja u Božju obitelj. To uspostavljanje veza među ljudima, to povezivanje i udruživanje ljudi, to pletenje ljudskih odnosa — to je bilo posebno ispovjedničko umijeće oca Antića.

Otac Ante kao ispovjednik nije u ispovjedaonici obavljao samo neki, rekli bismo, negativan posao: oslobođanje od grijeha. On je u svojim pokornicima njegovao zanos i zalaganje za dobro, upućivao ih je na putove kršćanskog savršenstva, to jest sve potpunijega ostvarivanja plana što ga Bog ima s pojedincima i s grupama ljudi. Danas se rado govori o laičkoj svetosti, to jest o tome da svetost nije samo »posao« svećenika i redovnika nego je poziv svakoga kršćanina. O tome osobito piše V. poglavlje najvažnije konstitucije II vatikanskog koncila o Crkvi »Lumen gentium«. Osobito me se već onda doimala ta crta oca Ante. On je, do dosade, poticao svoje pokornike da dođu do što potpunijih kvalifikacija: kovač da bude što savršeniji kovač, domaćica što založenija domaćica, sveučilišni asistent da dopre do što uspješnijeg magisterija itd. To mi se čini osobito svremenim u ispovjedničkoj praksi oca Antića. Zašto? Jer u mnogim našim molitvenicima u ispitu savjeti nije dosta naglašeno da treba ispitati kakav sam bio u svagdašnjim zaloganjima u svom domu i na svom radnom mjestu, u svojoj profesiji. Antić je smatrao da je jedna od prvih čovjekovih dužnosti, pa prema tome i krepsti — i prema Bogu i prema ljudima i prema samome sebi — da sa što većim zaloganjem vrši svoj poziv, svoje međuljudske odnose, svoju službu. Nema duhovnog savršenstva bez staleškog i profesionalnog zaloganja!

Već sam jednom istakao da je Antić nastojao steći što više popratnih znanja za ispovijedanje. Stoga se informirao i u pravnikâ, i u liječnikâ, i psihijatarâ. On nije mislio da kiša Božje milostî pada bez ljudskih nastojanja. Jest, vjerovao je i zato molio da Bog izravno djeluje, ali to je prepustio Bogu, da djeluje kada, kako i gdje hoće. Sa svoje strane nastojao je i sam, a na to je poticao i svoje pokornike, da iskoriste sve ljudsko dobro za borbu protiv grijeha, za ostvarivanje što većeg dobra. I to udruživanje ljudske i božanske pameti i umijeća jest osobita Antićeva značajka.

I na kraju, želim još jednom istaći: u susretu s pokornicima otac Antić je susretao Boga. Sam čin ispovjedbi bio je za nj molitveni čin. On je vjerovao da tu stoji u sasvim posebnom vjerničkom odnosu prema Bogu Trojednome i prema čovjeku pokorniku. Stoga je Antić kroz taj sakramenat duboko proživiljavao svoju vjeru. I ta njegova vjera je upravo tu zračila u njegove pokornike. On je nadasve vjerovao da Bog ljude ljubi, da ljubi osobito toga i toga čovjeka koji je pred njim, i da je on — o. Ante — ovog časa posebno oruđe te božanske ljubavi. On je, reči cu namjerno, upravo vrebao na pokornike. U njegovu iščekivanju hoće li tko doći bilo je neke Božje spremnosti da nađe zalutalu ovcu, i da je ponese u naručju. Bilo je neke Božje želje da grijeh bude oprošten, a grešnik okrepljen. Antić je posebno proživiljavao drevnu molitvu Crkve: »Bože, koji svemoć očituješ osobito praštanjem i smilovanjem.« Stoga se ocu Antić uvijek činilo da prisustvuje novom stvaranju svijeta kad god je sudjelovao u ovom sakramentu ponovnoga stvaranja, kao što piše u psalmu »Miserere«: »Srce čisto stvorji mi, Bože!« I u svojim pokornicima Antić je budio tu vjeru, tu ljubav i nadasve to pouzdanje. I kad se odijelio od svoga pokornika, kad je ovaj otisao od njega, Antić kao da je pošao za njim i s njim u njegov stan, na njegovo radno mjesto. I kao da je za čovjekom krenuo neki fluid da bi ga posvuda podržao u začetoj dobroj odlici, u nadi (čak i ljudskoj, jer je ona ili neki temelj ili neka posljedica same božanske nade u nama): u nadi da je moguće živjeti, u uvjerenju da je, s Bogom, moguće prevladati svaku situaciju...

Tu valja dodati još jednu Antićevu značajku: on je u sebi i u svojim pokornicima razvijao još jednu važnu bogoslovsku krepst: vjeru u zagovornu molitvu i u zagovorno ispaštanje. On je znao da Bog u rasporodu svoje providnosti mnoga dobra daje na račun molitve i zagovornog ispaštanja.

Stoga, osim što je samoga pokornika poticao da se za se moli, on je okupljao čitavu krunicu molitelja za druge. A i sam se molio za sve svoje pokornike i jedan dio njihovih pokora i njihova životnoga križa preuzimao na se.

Moglo bi se na kraju pitati: ne bi li trebalo da tako postupa svaki ispovjednik? Svakako! Samo u tome i jest razlog ove svećane komemoracije: što je o. Ante to činio na izvanredan način, nekako svetački. To znadu svi koji su iskusili njegova ispovijed, to izlazi pomalo iz svega što njegovi pokornici pripovijedaju o svojim ispovjednim susretima s o. Antonom.

Tu valja još na nešto praktično upozoriti. Ljudi da ostvare svetost i da dođu u nebo, rekao bih tako jednostavno, trebaju sebe i milost Božju. A da dođu na oltar trebaju druge. Stoga, hoće li ovaj otpočeti proces za beatifikaciju o. Ante Antića napredovati, mnogo dakako ovisi o Vicepostulaturi. Ali mislim da će Vicepostulatura imati mnogo nevolje baš s time, što je djelokrug o. Ante bio jako uzak, sveden na malu, više-manje ispovjedaoničku sobicu. On je malo nastupao u javnosti, i vrlo malo pisao. Pa sve i ako se sva pisma skupe, još je to malo izvorište za upoznavanje krepsti o. Ante. Svecima su, kao na suđu okrivljenima, potrebeni svjedoci, svjedoci koji će im pred crkvenim sudom pojedinačno posvjedočiti krepsti. Stoga, makar je on malo djelovao izvan ispovjedaonice, makar je malo pisao, valja ovdje napomenuti što veli sv. Pavao Korinćanina: »Vi ste moje pismo, upisano u srcima vašim; znaju ga i čitaju svi ljudi...« (2 Kor. 3,2). Ako se želi da proces krene naprijed, treba pomoći sabrati sve što je kome o. Ante pisao. Ali još više, svi koji ga poštuju vole i cijene, koji mu duguju zahvalnost, neka se sjete i najmanjih zgodica u kojim se on iskazao i koje osvjetljaju njegove vrline. To neka se saopći Vicepostulaturi, a onda će vještaci već to složiti u niz dobro sročenih svjedočanstava o djelovanju Božjem u služi njegovu Antu i o sudjelovanju Antinu s Božjom milošću.

I kada to lijepo krene, mnogi će hvaliti milost Božju koja je bila među nama osobito djelotvorna po ocu Ante. Bog je uistinu našu suvremenos, sve tamo od sv. Ivana Arškoga, obdarivao velikim ispovjednicima.

Iz našega naroda nikose dvojica: ispovjednik padovanski o. Leopold Mandić i ispovjednik zagrebački o. Ante Antić. I stoga bih ovo svoje spomen-slovo u čast o. Ante kao ispovjedniku završio molitvom u kojoj i njega molim da nas pred Bogom zagovara.

Dok je otac Ante živio među nama, bijasmo na zemlji bogatiji jednim dobrim ispovjednikom. Neka nam Bog i u našim danima ne krati svoje milosti, da ovaj grad ne bude siromašan dobrim ispovjednicima. Jer, potrebe u tom danas nisu manje nego u vrijeme Antićeva života. A kao i u svemu, i dobri ispovjednici plod su, istina, ljudske marljivosti, ali nadasve Božje milosti, prema tome i naših molitava. Molimo, dakle, da sva naša braća, koje ili tišti teret grijeha ili nadahnjuje veća želja za svetošću, među nama nadat takvih ispovjednika kakav bijaše Ante Antić. Neka nam Bog pošalje takvih poslanika!

U ovu našu Euharistiju neka bude uključen i naš brat blagopokojni Ante Antić. Posebno se s njime sjedinjujemo u molitvi; on u vječnosti, a mi u vremenu. Molimo da svim budemo ovom Euharistijom obogaćeni za život koji će stvarno održavati Božju prisutnost u nama, kao što je i ta Božja prisutnost u njemu mnoge utvrdila u vjeri.

Liturgijska čitanja: Dn 3,25,34—43; Mt 18,21—35.

Situacija čovjeka i čovječanstva pred Bogom jest situacija velikog duga, Dugujemo Bogu same sebe, dugujemo mu otvorenu ljubav. Na žalost, često puta ta ljubav u našem srcu nije ostvarena i ostajemo dužnici. Stvoreni smo za Boga, da u njegovoju punini nađemo puninu sa-mih sebe, smisao samih sebe; da u

njegovoju radosti nađemo svoju radošć, u njegovoju svjetlosti svoju svjetlost, u njegovoju vječnosti svoju vječnost. Na žalost, često se puta zatvorimo u same sebe i sebičnost zarobi nam dušu, a da se nismo darovali Bogu. Prema tome — dužni smo pred Bogom. To dugovanje Bogu je stanje grijeha po kome se ostvaruje otajstvo izgubljenosti, otuđenosti, udaljenosti od jedinog izvora i cilja. Dužni smo pred Bogom kad ne živimo svoj poziv i ne svedočimo svoj smisao.

I nad tim dužnicima — čovjekom i čovječanstvom izgubljenom u dugovanju — nadvija se Božje milosrđe. Nadvija se ljubav koja doziva, jer želi oprostiti, jer želi čovjeka ponovno uspostaviti u njegovoju pra-

ma da se vrate iz svojih dugovanja i dođu po oproštenje. To je poziv Crkve, njena svetost. Jer sav je svijet upronjen u grešnost, zaražen sebičnošću srca i života, jer sav je upronjen u otajstvo grijeha — positus in maligno, kaže sv. Ivan. Crkva je položena u vrijeme svijeta da bude prisutnost svetosti, da bi se svijet liječio svetošću koja je ostvarivanje Kristove spasiteljske plodnosti u čovjeku i u zajednici Crkve. Stoga je svetost obaveza Crkve, to znači svakog člana Crkve. I peta glava Konstitucije o Crkvi baš doziva svim staležima Crkve tu obavezu svetosti.

Ali svetost nije teorija. Mi smo navikli neprestano donositi neke teorije, tražiti teoretska rješenja, iz-

Ministranti prilikom komemoracije

voj ljestvi i veličini i tako se po nositi hipoteze. Zbog toga često sistem Božjem oprštanju dogada lazimo u sumnje, gubimo sigurnost. spas čovjeka. To Božje oprštanje spasio je nas u ljubavi Krista raspetoga, neprestano izvire iz probodenog otkupiteljskog Božjeg srca. Ali, da bismo zaista bili pomireni, da bi nam dugovi bili oprošteni i da bismo ponovno ušli u taj život s Bogom, moramo biti objavljeli oproštenja i ljubavi.

Kad su nam svi dugovi oprošteni te živimo u zajedništvu mira i ljubavi, tada se u nama ostvaruje spasenje; a to ostvarivanje spasenja nazivamo svetost. Cijela je Crkva pozvana na svetost. A Peto poglavje koncilskih konstitucija o Crkvi razmatra upravo taj poziv na svetost. A svetost je u svojoj biti Božja prisutnost u čovjeku. Kad se u čovjeku ostvari ta prisutnost, onda se kroz njega objavljuje i zov ljudi-

A svetost je život. Nikakva hipoteza, nikakva teorija, nego stvarno ostvarenje života. Ostvarenje života u potpunom obraćenju, u potpunom prihvatanju Isusa Krista. To obraćenje dolazi kada smo svjesno uzvjerivali, kada smo Isusa Krista prihvatali kao apsolutnu istinu svoga života, kada smo se otvorili njegovu oproštenju i njegovu spasenju; onda smo pošli novim putem koji se zove Krist. Sam je rekao: »Ja sam Put« ... (Iv 14, 6).

Obraćenje nije nikada dovršeni proces. Od prve naše svijesti do zadnjeg dana mi smo uvijek otvoreni za rast. I pozvani smo na rast da taj život bude što dublji, da što više zahvati u naše srce, u našu svijest i da se u nama ostvaruje sve bogatija prisutnost Boga živoga. Stoga su sveci položeni u život Cr-

kve kao svjetlost. Sam Isus Krist sebe naziva svjetlošću, i veće svjetlosti od njega nema. Nema svjetlijeg života nego što je bio njegov, nema svjetlijie ljubavi od one koju je on objavio, nema čistije duše ni srca od njegova. Savršena svjetlost! Ali, on je htio da i Crkva — Otajstveni Krist — također bude svjetlost i to u svakom članu. Stoga smo samim pozivom krštenja pozvani na svetost. Taj proces mora u nama biti neprestano prisutan. To znači da nikada nisam savršen, nikada došao do vrhunca ljubavi, nikada se nisam ostvario tako da ne bih mogao biti vjerniji, savršeniji, puniji istine i ljubavi.

Kad se među nama dogodi takav događaj — ne teorija, nego život koji stvarno odražava Božju prisutnost — onda je takav život jedan zov. I kroz ljude prolazi, rekli bismo, neka struja koja privlači, koja otkriva da Bog djeluje, da je prisutan i da živi u tom čovjeku. Sveci u Crkvi nisu nikada ostali nezapaženi. Oni su zaista bili svijeca postavljena na svjećnjak da svjetli svima koji su u kući Božjoj. Bili su svjetla prema kojima su se ljudi u vijek okretali iz svoje tame, iz svoje grešnosti, često puta iz očaja, pa čak i iz svoje nevjere. Zapazili bi da imaju pred sobom svjetlo koje im može pokazati put, osvijetliti život. Sveci su u vijek bili ljudi povjerenja i drugi su im rado povjeravali svoje savjesti, sudbinu, otkrivali život i — ako su bili svećenici — klecali pred njih da se ostvari sakramenat pomirenja s Bogom i ljudima.

Biti svet i htjeti biti svet, u vijek označava opredjeljenje za otajstvo križa. Krist je nezamisliv bez svoga Križa. On je rekao: »A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve će prvući k sebi« (Iv 12, 12). Ne može se ostvariti obraćanje i živjeti život svetosti, ako se ne uroni u otajstvo Kristova križa. I kad god se u Crkvi pokuša propovijedati duhovnost koja odstranjuje i nijeće križ, to je laž. Kao što bi i sam život lišen otajstva križa bio laž. Zašto? Zato, što je otajstvo križa otajstvo ljubavi. Mi smo sebični, i to je naša najdublja rana koju imamo kao ostavštinu one tajne grijeha koja se zbila na početku povijesti, koja se dogada u čovječanstvu. Zato u nama mora umrijeti taj stari čovjek da bi se ostvario novi, koji će živjeti za Boga i koji će živjeti za ljudi. To znači ići putem križa, to je umiranje starog čovjeka. Isus nam je objavio najveću mjeru ljubavi svojom mukom i smrću na križu. Po tome se on sadaraoza spasenje svijeta. Samo u ljubavi koja je prokušana križem nema laži. Ljubav koja ostaje samo fraza, a nije prošla kroz vatru čišćenja u križu, neće biti istinita lju-

bav. Mogla bi čak biti kamuflirana, maskirana sebičnost. Stoga su sveci bili, i jesu, ljudi koji žive otajstvo križa. »Poslušan do smrti, smrti na križu« (Fil 2, 8) vrijedi općenito za sve članove Crkve. Isus svima bez razlike govori: »I tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik« (Lk 14, 27). Golgota je istina ljubavi, to je istina svetosti, ostvarivanje Božje prisutnosti u nutrini čovjeka. Čovjek je biće nutritne. Među svim tim bicima na zemlji, samo čovjek ima unutarnji život. I baš u tom nutarnjem životu ljudske slobode mora se dogoditi Božja prisutnost, mora se živjeti svetost. Ne teorija, nego ostvareni život.

Otac Ante Antić, naš brat, kojega smo osobno poznavali iz susreta — čime je on privlačio? I one jednostavne male ljude i one intelektualce i studente, i majke i očeve — či-

i mogućnosti da uključi u svoju ljubav tolike suradnike. Svetost je razna, ona osvaja, širi se. To je Božji svijet koji izlazi iz srca i koji osvaja srca i zato je on u vijek znao naći — nije sam mogao jer nije sam imao — one koji su imali da bi dali drugima. Tako je sam ljubeci, odgajao i druge za ljubav. Živeti sam velikodušnost križa oduševljavao je za velikodušnost i druge, i zato su se mlađi nadahnjivali za radikalnu čistoću, za radikalnu nevinost nadahnuti njegovim svjedočenjem da se to može kada je Duh Sveti prisutan u čovjeku. Zato su se svećenici i redovnicici i redovnice, koji su mu otvarali svoje svjesti, nadahnjivali da zaista žive istinu svojih zavjeta. Oduševljavao ih je, jer su osjećali da je to tu ostvaren, da on to živi da to nije teorija nego knjiga života. Zato su to najzanimljivije knjige, knjige Bož-

Za vrijeme svete mise

me je on tako privlačio? Zato što je živio istinu križa, zato što je živio istinu ljubavi, što je Bog bio u njemu, što je kao redovnik svoje zavjete shvaćao doslovno. Nije tražio nikakove silogizme i sofizme kako bi izbjegao zahtjevnosti poslušnosti, zahtjevnosti čistoće i zahtjevnosti siromaštva, nego je u cijelini shvatio da je to otajstvo križa i da je to istina ljubavi. I zato je postao zanimljiv, postao je privlačan, postao je potreban dušama.

Sveci su potrebeni dušama kao što je sveta Crkva potrebljana grešnosti svijeta. I što je taj svijet grešniji to mu je potrebna svetija Crkva. Što u svijetu ima više oholosti, to mu je potrebnija poslušnija i poniznija Crkva. Što u svijetu ima više razvrata, to mu je potrebnija čistija Crkva. Što u svijetu ima više pooplepe, to mu je potrebnija siromasnija Crkva, koja će u vijek za sebe biti siromašna, a za druge bogata.

Otac Antić je bio potpuni siromah za sebe, ali je u vijek znao načina

jih ljudi, koji se pojave u jednoj sredini i koji postanu stvarnost koja osvaja. Vidjeti takav život znači doživjeti da u tom čovjeku postoji istina.

Kad je došao u Samobor na odmor iza svoje bolesti, a ja sam u to vrijeme bio ondje župnik, došao sam k njemu, susreo sam se s njim i povjerio sam mu svoju savjest. U toj jednostavnoj osobi, tako skromnoj, rekao bih gotovo suviše povučenoj u nastupu, ipak se doživjelo da taj čovjek ima nešto reći, da taj čovjek može pokazati put.

I osjećao sam se u susretu s njime jednostavno obaveznim da se trudim da budem bolji. Eto, to je ta prisutnost svetaca koji u vijek potiču da budemo bolji uz njih, kraj njih, jer kroz njih djeluje Bog. To je živi Bog koji se opet ne dokazuje silogizmima, nego kojeg se jednostavno susreće.

Dogodilo se nedavno u jednoj našoj zagrebačkoj bolnici. Pripovijedali su mi za jednog bolesnika a

teistu, teškog bolesnika. Dvorila ga je jedna časna sestra. On ju je dočekao s velikim nepovjerenjem, nestrpljivošću, čak i s grubošću u svojim bolima. A ona ga je posluživala s još većom pažnjom, s još većom uslužnošću, strpljivošću, ljubavlju tako da je on na koncu rekao: »Sestro, ako postoji Bog, onda ste vi Bog.«

Kad se dogodi nešto Božjega u čovjeku, onda će i drugi lakše nalažiti put do Boga. To je, braće i sestre, naša obaveza. To je ta konciljska obnova. Kad sam danas pročitao tu petu glavu i video što je rečeno biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama i svakom vjerniku, to što Koncil Duhom Svetim nadahnut poručuje, na što poziva, onda sam opet u tom svjetlu zaključio da nam zapravo treba svećaca u ovoj Crkvi i ovom narodu.

I kad smo danas slušali molitvu iz proroka Danijela, molitvu koja je zapravo izlazila iz duše raspršenoga naroda, ali koji se poziva na velike ljudi Saveza kao zalog nade, mislio sam da bi zapravo sveci Božji, ljudi Saveza, obnovljeni biskupi i svećenici, redovnici i redovnice, očevi i majke, i mladi bili zalog nove nade i sigurnost jedine nade, nade života.

Sveci su život i sveci su poziv na život, ali na život u kojem živi Bog i onda u kojem živi zaista ostvaren puni Božji čovjek. Ja oca Antića ne mogu proglašiti svetim. Crkva će Božja po svom Namjesniku, naravno ako Bog da, reći o njemu svoj sud. Mi molimo, neka ga Gospodin proslavi na slavu svoju i na dobrobit ovog naroda iz kojeg je nikao; a on je volio svoj hrvatski narod. Neka posvjedoči Bog za njega, jer je on svjedočio za Boga. A Bog zna biti zahvalan. I Bog jest zahvalan. Zato on čini i velike znakove i velika djela da bi svojim vjernima dokazao da ih on stavlja na svjećnjak da bi svijetlili svima koji su u kući.

Otač Antić je bio osobito službenik pomirenja, praštanja velikih dugova u sakramantu pomirenja. Koglike je on tajne ljudske gledao, sa sledavao i pronicao, da bi doveo ljudde u pomirenje s Bogom.

Pa preporučam i u ovoj svetoj Misiji tu nakanu, da bismo zaista imali službenike pomirenja, Božje ljudi koji će znati pomirivati braću i samicu živjeti duboko u pomirenju, samicu puni Boga. Svi smo pozvani na svetost, a ta zapaljena svijeća neka nas uvijek na to potiče.

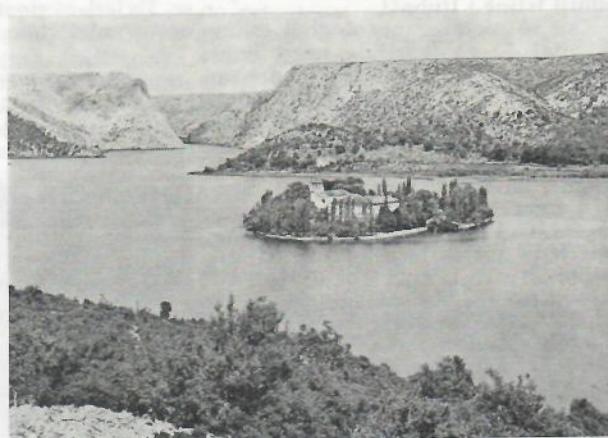
Amen!

4. III. 1975.

† Franjo Kuharić
nadbiskup

I Visovac je proslavio desetogodišnjicu

I obitelj samostana Visovca pridružila se onima koji su proslavili desetu obljetnicu smrti o. fra Ante Antića. Možda bi neupućenima izraz »pro-

Visovac — franjevački novicijat

slavili smrt« zazvučao nevjerojatno i neugodno, ali oni koji su o. Antu osobno poznavali ili čitali njegove životopise znaju da je to pravi izraz. Čime bismo se drugim mogli sjećati njegova prelaska u

Umjerenošć - krepšt Oca Antića

U uzimanju hrane držao se redovničkih propisa, ali nikada ne bi odbacivao ili težio da mu se doneće nešto drugo. Pa kada je bio bolestan i njegovo zdravlje zahtijevalo odstupanje od propisa dragovoljno i bez predomišljavanja činio je ono što je liječnik zahtijevao. Uopće smo imali dojam da je njegovo mrtvenje potjecalo iz nutarnjosti i da je vanjsko što bi morao poprimiti ili koristiti nalazilo vrlo malo odjeka u njegovoj duši.

Ali nikada nije bio neumjeren ni onda kada je trebao više, ni onda kada bi uzimao manje.

Iako je znao osim redovitih pobožnosti, vršenja

vječnost nego slavljenjem, kad znamo da je u onom trenutku svetačkom zboru na nebu pribrojen još jedan član? Dakle, taj svečani trenutak proslavila je i franjevačka obitelj na Visovcu, novaci i ostala braća.

Najprije su novaci na inicijativu o. Meštra početkom veljače počeli čitati sve objavljene životopise o. Antića. Svaki je dobio zadatku da na određenu temu obradi fra Antu, a istovremeno je javljen kviz znanja iz njegova života. Poslije marljiva proučavanja i studiranja imala su se održati predavanja na zadane teme svaki dan po jedno kroz sedam dana (od 25. II — 3. III). Prvi dan održao je o. fra Joakim Friganović svoje dojmove o o. Antiću kao svome odgojitelju i dugogodišnjem savjetniku. Idućih pet dana novaci iznose svaki dan po jednu fra Antinu krepst ovim redom: »Čovjek poniznosti« (fra Filip Milanović), »Fra Ante i euharistija« (fra Dinko Bošnjak), »Odgojitelj serafskih mladeži« (fra Jakov Prcela), »Marijino dijete« (fra Nedjeljko Jukić), »Ljubav prema bližnjemu« (fra Boro Štrbić). Ciklus je zaključio o. Meštar koji je govorio na temu »Fra Ante i ispojedje«.

To je bio prvi dio proslave. Drugi dio, kviz i akademija određen je za 14. III, u predvečerje jednog važnog događaja na Visovcu. Naime 15. III fra Mate Puđa imao je primiti prezbiterat, a fra Mladen Simundić dakanat. U prisustvu cijele obitelji i nekoliko gostiju (očekivan je i mnp. o. Provincijal, ali nije došao) održana je najprije kratka akademijica (recitacija, predavanje, pjevanje). Iza toga slijedio je kviz. Pauza je pripala o. Gvardijanu za »ekonomsko-propagandni program«, a članovi žirija bili su svećari fra Mate i fra Mladen. Voditelj o. Meštar. I otpoče »bitka«. Pljuštala su pitanja i odgovori, većinom točni, tek pokoji »kiks«, a onda žaljenje i udaranje u glavu zbog... ne neznanja noga brzopletosti. Uglavnom vrlo dobro znanje kod svih, ali netko je morao pobijediti. U ovom slučaju bio je to fra Dinko Bošnjak. Sve se odvijalo u vrlo ugodnoj atmosferi uz pljesak gledališta. Nagrade

su podijeljene naknadno, a poslao ih je o. Vicepostulator. Svakako za sve je najzaslužniji o. Meštar koji je sve pripremio i režirao.

I tako obljetnicu fra Antina prelaska u vječnost proslavio je i samostan Visovac s najmlađim članovima Provincije, čiji je član bio i fra Ante i koja

Klerici — novaci

se uvijek ponosi njegovim životom i svetošću. Imamo i čime!

Fra Nedjeljko Jukić, Visovac

redovničkih dužnosti, discipline i održavanja kućnog reda vršiti i kojekakve posebne pokorničke čine (nosio pokornički pojasa, često klečanje i adoracija pred oltarom) nikada se nije izvana opažalo da postoji bilo kakova neurednost, pretjeranost, iskakivanje, isticanje.

U svemu je bio umjeren, a krepst umjerenosti sjedinjuje u sebi i čistoću, opreznost, krotkost, ljubav šutnji, marljivost, poniznost, vlast nad svakom ljudskom sklonosti i neurednom strasti.

Pa kao što smo već uobičajili, da se konfrontiramo svaki puta sami sa sobom, a pred licem Boga živoga, učinimo to i ovaj puta. Zapitajmo se kakva je naša umjerenost? Da li mi uopće znamo što znači biti umjeren? Privlači li nas ta krepst ili je smatramo nekako sporednom, dalekom i manje potrebnom?

Nemojmo se zavaravati!

Ne zaboravimo, da nam je ona potrebna, da sačuvamo svoje ljudsko dostojanstvo, da se očuvamo od mnogih smrtnih grijeha (kao npr. proždrljivosti, nečistoće, srdžbe, brbljavosti, lijenosti, gubljenja vremena, oholosti i taštine itd.), da stecemo

mo čvrste i solidne druge kreposti i da sačuvamo duševni mir.

Biti umjeren, to znači postojano držati na uzdi sjetilne požude, sačuvati ljudsko dostojanstvo, stetići i uzdržati duševni mir.

Bio je fra Ante čovjek umriven — nije ga mogla zanjeti srdžba ni nepromišljenost, ni brzoplet sud, ni pohlepa, ni bilo kakova požuda.

Odijevao se skromno, ali uredno — uvijek je bio u tome primjer jednostavnosti i umjerenosti. Svaku stvar je pomnivo čuvao i nastojao je koristiti koliko god je to bilo moguće, a da pri tom ne bi imao osjećaj da je toj stvari privržen, da se je na nju naučio i da je radi toga ne odbacuje. Znao je koristiti stvari, a da pravo i ne bi znao opisati kako one izgledaju, koje su im prednosti i slično. Soba mu je bila uredna, ali bez nakita i suvišnih stvari — u svemu je čuvao mjeru, tako da nikoga ne sablazni ni obiljem, ni pretjeranim odbacivanjem.

Iako mu je na srcu ležala samoća, povučenost i šutnja ipak nikada ne bi oklijevao radi potreba duša, da prekine sa započetom molitvom i posveti se bližnjemu i njegovim potrebama.

Pa ako nas naše razmatranje i prije svega milost uvjeri da nam je potrebno vježbati se u umjerenosti ne trebamo ići daleko ni tražiti izvanredne prilike. Uzmimo svoj svakodnevni život u kući, na radnom mjestu, u obitelji, s prijateljima i neprijateljima i budimo umjereni — prije svega u svojim sudovima i prosuđivanju bližnjega, u svojim izjavama i kritiziranjima, u svojim traženjima i zahtjevima, u svojoj ljubavi, ali i u svojoj netrpeljivosti.

Budimo umjereni, a ne upadni; i kada nas naša narav povuče na opasne terene požude, sjetimo se da nam je tada umjerenost jedina obrana, jer ona nipošto ne traži da uklonimo prirodne podražaje i nagnuća, nego samo hoće da ih drži na pravom putu, da ne skrenu u zlo.

Pa i u molitvenom životu, u duhovnom razvoju trebamo umjerenost, da ne skrenemo s puta, da ne zalutamo u suhoćama, da se ne prevarimo u rastostima i nadahnucima.

I na završetku ponovno se sjetimo našeg fra Ante, koji je tako istinski znao spojiti veliku ljubav, veliku požrtvovnost i pravu krepst umjerenosti i molimo ga, da nas on nauči pravoj umjerenosti, koja nije slabost, niti kukavičluk pred opasnostima, već istinska krepst.

TELEGRAMI ● TELEGRAMI

Šibenik, 4. ožujka 1975.

Fra Roko Tomic — Vrbanićeva 35, Zagreb

PRIGODOM DESETE OBLJETNICE SVETE SMRTI OCA FRA ANTE ANTICA — MOLIMO SE DA NJEGOVA SVETOST BUDE POTVRĐENA OD CRKVE — A PRIMJEROM NJEGOVE SVETOSTI BUDU ZAHVACENI PREDVODNICI BOŽJEGA NARODA — SVEĆENICI I REDOVNICI

Josip Arnerić, biskup

Sinj, 4. ožujka 1975.

Vicepostulatura — Vrbanićeva 35, Zagreb

KOMEMORACIJI DESETE OBLJETNICE SMRTI FRA ANTE ANTICA — DUGOGODIŠNJE ODGOJITELJA NASIH BOGOSLOVA — I DUHOVNOGA VOĐE TOLIKIH DUSA SIROM DOMOVINE — DUHOM PRISUTNI — SUDJELUJEMO I MI IZ OVOGA SERAFSKOG PERIVOJA — GDJE JE I ON KLICU SVOGA ZVANJA VEC ZARANA POCEO NJEGOVATI ZA UCENIKE I PROFESORE FRANEVACKE GIMNAZIJE I SJEMENISTA U SINJU

GABRIJEL JURISIC, direktor

Roma, 1. ožujka 1975.

Vicepostulatura — Vrbanićeva 35, Zagreb

PROSLAVAMA DESETE OBLJETNICE BLAŽENE SMRTI DOBROGA FRA ANTE — ŽELIMO ŽUĐENE USPJEHE — NJEGOVO PROSLAVLJENJE — BRACA IZ RIMA

FRA IVAN JURIĆ

ZAHVALNICE ● ZAHVALNICE

Od moje nečakinje sinčić naglo se razbolio. Ja sam se odmah utekla molitvom oca Antiću da mu pomogne, jer ga je jako gušilo u grlu. Iza kratkog vremena odmah mu je bilo bolje. Od tog vremena više ga nije gušilo.

Za proširenje njegova glasnika prilažem iznos od 60 dinara i zahvaljujem i na drugim milostima koje sam primila po zagovoru o. Antića.

Kata Kotromanović, Stenjevac

U zahvalu dobrom ocu Antiću za primljene milosti prilažem iznos od 200 dinara.

Nevenka Vrčić, Imotski

Šaljem iznos od 1.500 dinara za troškove kanonizacije dobrog o. Antića, a 100 dinara za Glasilo. Preporučam se i nadalje u svete molitve dragog o. Antića, jer sam uvjerenja da mi mnogo pomaže u mojim potrebljima. Hvala mu za sve!

Jelica Latin, Vodice

Rado sam išla na svetu ispojed o. Antiću. Njemu se i danas preporučam u sveti zagovor jer sam bolesna. Saljem prilog od 100 dinara.

Milka Babić, Zagreb

Za ozdravljenje unuke Đurđice po zagovoru o. Antića zahvaljuje i šalje prilog od 100 dinara

Marija Dorčić, Baška

Obratila sam se dobrom o. Antiću u jednoj vrlo nezgodnoj situaciji zdravlja. Pomogao mi je i uslijeo me da nisam trebala dalje liječnika. Obavljala sam devetnicu, a osmi dan je sve sretno prošlo.

Zahvaljujem i preporučam se i nadalje za sve duševne i tjelesne brije

S. Batilda

IN MEMORIAM — I. DULČIĆ

U Zagrebu je umro 2. ožujka veliki hrvatski slikar Ivo Dulčić. Rodio se je u Dubrovniku 1916. Uz velik broj vrijednih djela što ih je izradio za crkve širom Hrvatske poklonio je i Svetištu Gospe Lurdske u Zagrebu tri vitro-osljikana prozora u samostanskoj kapeli (sv. Nikola Tavelić, o. Leopold Mandić i o. Ante Antić) i vitrail o raseljenju hrvatskog naroda u predvorju Lurdske bazilike. Obećao je i druge radove, ali... »Sestrica smrt« ga je pozvala i povela da zajedno sa sv. Franjom u vječnosti pjeva »Pjesmu brata sunca«.

Svim štovateljima oca Antića preporučamo plemenitu dušu dragog nam Ive Dulčića. Pokoj mu vječni!

Nije dosta spoznati svoju veličinu, već je potrebito i najglavnije prema tome uzvišenom pozivu i život uređiti.

Po Isusu i u Isusu upoznaj svoj cilj, život i cijenu svoju. Po Isusu i u Isusu ti si sjedinjen s Ocem i Duhom Svetim.

Cilj je duhovnog života potpuno sjedinjenje duše s Bogom u sv. ljubavi. Da to postigneš treba ti slijediti Božansku Mudrost — dobrog Isusa. Prema njegovu svetom životu moraš udesiti svoj život.

Što više napreduješ u duhovnom životu, to veće i savršenije krepštosti stječeš, a po njima postaješ sličniji Bogu.

Svi u sebi osjećamo i nosimo »starog čovjeka«, to jest svoje zle sklonosti, veliko nagnuće na grijeh, čutimo težinu u dobru i kreposnu životu.

Isus je svojom mukom i smrću predobio i svladao grijeh, uništio starog čovjeka i dao nam je svoj božanski život milosti, po kojem postajemo novi ljudi stvoreni po Isusu Kristu.

Isus je rekao, tko hoće da bude njegov učenik nek se odreće sebe, uzme svoj križ i slijedi ga.

Uvijek se vježbaj u mrtvenju! Budi gospodar svojih sjetila-nutarnjih i vanjskih. Sve upravljam k Bogu i sve moći duše čuvaj za nj.

Sjećaj se da ti je ovdje provoditi »trpeći« život, to jest da budeš sličan Isusu.

Po pravim krepstima postaješ Bogu mio, sličan i ugodan. Od svih krepstiju najveća je ljubav. Od nje dobivaju sve krepstvi vrijednosti i cijenu.

Silna je riječ ljubav. Ona je od Boga izišla i teži da u njemu otpočne i završi. Sve radi iz ljubavi: trpi, podnašaj, bori se, obavljam svoje dužnosti.

Iz ljubavi sve opravljaj i zaboravi, uvrede ne pamti i drugome ne spočitavaj. Iz ljubavi sve trpi za Onoga, koji te je po svojoj gorkoj muci i smrti otkupio iz ropstva grijeha.

Vazda nastoj i vruće želi da po svetoj ljubavi postaneš pravi učenik ljubavi Isusove na križu i njegova žrtva.

ZBOG TEHNIČKE OMAŠKE DOGO-DILO SE JE DA JE NA POSLJEDNJOJ STRANICI OMOTA OTISNUT PROGRAM HODOČAŠĆA IZ BR. 1. NAŠEGA GLASILA (POZNATO JE DA SU SVA TA HODOČAŠĆA VEC — OBAVLJENA). GRAĐA KOJA JE TREBALA BITI OTISNUTA NA TOJ, POSLJEDNJOJ STRANICI, NALAZI SE NA OVOM POSEB-NOM UMETKU.

MOLIMO ČITATELJE DA OVU IS-PRIKU PRIME A UREDNIŠTVU NE ZAMJERE.

MILODARI — MILODARI — MILODARI — MILO

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su: Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mjesечно); Marija Grgurić — Zagreb (100 mj); N. N. — Zagreb (15 dolara); Jelka Marga-ta — Zagreb (50 mj.); Josip Živičnjak — Zagreb (50 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb (50 mj.); Magdalena Crevar — Zagreb (50 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); Ana Pac — Zagreb (30 mj.); Marija Humski — Zagreb (200); Marija Jermić — Zagreb (30 mj.); Gabrijela Feil — Zagreb (20 mj.); Slavica Jakovljević — Zagreb (10 mj.); Marija Horvat — Zagreb (50 mj.); Bernardinica Malnar — Zagreb (50 mj.); Miro Stabunjak — Zagreb (20); Anka Tomljenović — Zagreb (100 u zahv.); Časne Sestre — Zenica (100); Liza Puhiera — Split (10 mj. za svi-jeće); Anastazija Vujević — Svetozar Miletić (110 u zahv.); Lidija Stambuk — Borovo (100); Marija Tomašić — Baška (50); Bjanka Bebić — Metković (50); Katica Lukić — Zadar (50); Ana Miklaučić — Tuzla (50); Ana Grubišić — Sarajevo (50); Milica Belošević — Zagreb (50); N. N. — Zagreb (100); Viktorija Vičić — Zagreb (50); Božena Novosel — Zagreb (100); Terezija Rebec — Zagreb (60); Franjo dr Cvetan — Zagreb (100); Vinka Alač — Dubrovnik (200); Matija Lapov — Biograd (50); Lucija Dončević — Jelsa (100); Marija Grdenić — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (50); Ivana Evelina — Zagreb (50); Katarina Papić — Zagreb (50 mj.); N. N. — Zagreb (50); Georgina Bošković — Zagreb (50); A. M. — Zagreb (100 svete mise za beatifikaciju o. Antića); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mj.); Bea Derenčin — Zagreb (50); Zorka Kolimbatović — Split (150); Zorka Bradarić — Split (150); N. N. —

Zagreb (100); Roza Antunović — Zagreb (300); Katica Roginić — Okuje (50); Sestre Milosrdnice — Rudež (50); Župski Ured — Baška Voda (100); Župske Sestre — Dubrava (60); Nikola Žuravelj — Generalski Stol (50); Župski Ured — Bibinje (200); N. N. — Zagreb (100); Obitelj Majić — Zagreb (100); Ana Majurec — Virovitica (50); Franka Tomičić — Zagreb (100 mј.); Nevenka Vrčić — Imotski (200); Luce Foretić — Trpanj (200); Anka Tomljanović — Zagreb (100 mј.); Ljubica Dominis — Benkovac (100); J. i S. Vinković — Zagreb (500); N. A. — Zagreb (10 za svjeće); C. C. — Zagreb (500); Kujundžić P. i J. — Subotica (100); Sestre Naše Gospe — Subotica (100); Obitelj Borović — Zagreb (50 mј.); Dragutin Zadnik — Zagreb (50); M. V. — Split (50); Andelka Zaer — Zagreb (50); Časne Sestre — Zenica (200); Ivanka Tomic-Femić — Zagreb (50 mј.); Danica Petričević — Zagreb (100 mј.); Bea Derenčin — Zagreb (50); Danica Starre — Zagreb (50); Sestre Naše Gospe — Remete (100); Časne Sestre — Podsused (50); Genoveva Tomašić — Hum na Sutli (20); Božica Deželjin — Barbat, Rab (100); Franjevački Samostan — Vukovar (100); Školske Sestre — Zadar (100); Ivan Janeš — Đakovo (50); Marijana Turkalj — Zagreb (100); Viktorija Alač — Dubrovnik (100); Meri Filipetti — Makarska (200); N. N. — Trpanj (50); Marijine Sestre — Ljubljana (200); Župski Ured — Oklaj (100); Sestre milosrdnice — Dubrovnik (100); Sestre Milosrdnice — Slavonska Požega (100); Sestre Dominikanke — Korčula (100); Magda Hadžija — Našice (200); Samostan Isusovaca — Zagreb, Jordancavac (100); Anica Zidarić — Zagreb (50); Marija Lay — Đakovo (50); Marija Antić — Split (50); Tihomila Ivanković — Split (100); Veronika Primorac — Zagreb (50); Zlata Krstulja — Krk (80); Desa Barać, dr — Zadar (150); Dragica Ladan — Jajce (100); Ankica Pečar — Zagreb (20); Tereza Antulov — Hartford (5 dolara); Marija Fritacki — Zagreb (50); Milica Zebić — Zagreb (50); J. K. — Zagreb (200)

u zahv.); Jelka Željko — Bruxelles (1.600 Fr); Mirjana Mogut — Samobor (200); Obitelj Hitrec — Zagreb (200); Adela Starc — Maribor (50); Marija Brundula — Maribor (50); Sestre Klarise — Split (240); Sestre Brazilijanke — Zagreb (30); Časne Sestre — Zenica (100); Župski Ured — Turjaci (50); Anka Grivičić — Perušić (100); Amalija Novak — Zagreb (50); Marija Vinković — Bošnjaci (50); Fra Luka Livija — Makarska (50 DM); Marija Simunić — Zagreb (50); Branko Gabrić — Metković (100); Štefanija Rukavina — Zagreb (50); Frida Dorešić — Zagreb (30); Đurđa Kusturić — Harkanovci (100); Ljerka Zveržina — Zagreb (50); Mira Treursić — Zagreb (100); Stipe Mušterić — Offenbach (100 DM); Magda Hadžija — Našice (200); Katica Javor — Zagreb (100); Marija Svoren — Našice (100); Julijana Mihaljević — Zagreb (100); Dragica Kablar — Demerje (150); Slavica Majstor — Osijek (40); Marija Majerić — Zagreb (180); Fra Krsto Vlašić — Sinj (50); G. L. — Split (200); Georgina Bošković — Zagreb (50); A. M. — Zagreb (200); Obitelj Roki — Zagreb (100); Jelka Šantek — Vodice (80); Marija Rojc, dr — Zagreb (100); Matija Lapov — Zadar (100); Ana Bulica — Dubrovnik (50); Fra Silvestar Aračić — Šibenik (100 DM); Katica Kotromanović — Stenjevac (60); Marinka Lunder — Ulm/D (360); Ana Dragojević — Dubrovnik (100); Josip Stošić — Zagreb (10); Mara Dugalić — Harkanovci (100); Marija Baranović — Split (100); Obitelj Polanščak — Zagreb (60); Don Ante Marušić — Postire (100); Katica Marković (50); Genoveva Tomašić — Hum na Sutli (200); P. Brčić — Frankfurt (50 DM); Marija Dorčić — Baška (100 u zahv.); Krunoslava Šakić — Zagreb (200); N. N. — Zagreb (50); Štefanija Rukavina — Zagreb (50); Jelica Latin — Vodice (1.500); Milka Babić — Zagreb (100); S. Asumpta Vrdoljak — Rim (5 dolara); Terezija Demšić — Zagreb (100); Andela Žibrat — Zagreb (50); Blaženka Lovrić — Baška (100); Andelka Milić — Split (100); Đikić Rozalija — Rajlovac (150); Antun Pažitka — Zagreb (100).

IZ VICEPOSTULATURE

DESETA OBLJETNICA SMRTI proslavljenja je u Zagrebu, Visovcu i u Makarskoj. Još nismo dobili izvještaj o proslavi u VANCOUVERU (Kanada). U ovom broju donosimo održane govore na proslavi u Zagrebu i kratak izvještaj o proslavi na Visovcu. U slijedećem broju donijet ćemo izvještaj o proslavi u Makarskoj.

* * * * *

GROB OCA ANTICA sada je lijepo urešen. Cijeli prostor oko groba obložen je pločama od crnog mramora. To je velikodušni poklon p. o. fra Milana Mikulića, našega misionara u Americi.

* * * * *

MJESEČNI SASTONCI štovatelja o. Antića održavaju se svakog mjeseca u Svetištu Gospe Lurdske. Slijedeći sastanci održat će se: 10. srpnja, 7. kolovoza, 11. rujna, 9. listopada, 12. studenoga. Navečer u 18 sati služi se sveta misa za što skoriju beatifikaciju o. Antića i za sve dobrovlore i prijatelje Vicepostulature. Prigodni nagovor održi o. vicepostulator ili drugi svećenik.

* * * * *

OČEKUJEMO OD STOVATELJA O. ANTICA da nam pošalju uspomene, pisma, fotografije... Sve što je u bilo kakvoj vezi s o. Antićem treba poslati Vicepostulaturi. Zahvalnice, preporuke, milodare šaljite na adresu

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41000 — ZAGREB

IZ VICEPOSTULATURE

Hodočašća

1) Program od 4 dana:

Zagreb — ROMA — Padova — Venezia; polazak 30. IV.

2) Program od 6 dana:

Zagreb — Ravenna — San Marino — Loreto — Assisi — ROMA — Padova — Venezia; polazak 28. IV.

3) Program od 7 dana:

Zagreb — Ravenna — San Marino — Loreto — Assisi — Collevalenza — Tivoli — ROMA — Padova — Venezia; polazak 27. IV.

4) Program od 10 dana:

Zagreb — Venezia — Padova — Ravenna — San Marino — Loreto — San Giovanni Rotondo — Lucera — Pompei — Napoli — Tivoli — ROMA — Assisi — Firenze; polazak 26. IV.

5) Avionom:

Zagreb — ROMA — Zagreb; polazak iz Zagreba 30. IV. navečer, povratak u Zagreb 4. V. navečer.

polazak iz Zagreba 16. svibnja navečer, povratak u Zagreb 23. svibnja izjutra.

polazak iz Zagreba 25. lipnja navečer, povratak u Zagreb 3. srpnja izjutra.

autobusom 8 dana, puna opskrba; datumi polaska: 26. IV. — 14. VI. — 19. VII. — 23. VIII. i 27. IX. Polazak iz Zagreba u 5 sati izjutra.

avionom ZAGREB — MADRID — ZAGREB; autobusom: Madrid — Toledo — Escorial — Lisabon — Fatima... Polazak iz Zagreba.

Marijanski kongres u Rimu:

Blagdan sv. Petra u Rimu:

Hodočašće u Lurd:

Hodočašće u Fatimu:

SVE INFORMACIJE: VICEPOSTULATURA